

Tháng 3, 2024

ĐỒNG HỒ CÒN CÓ KIM... GIẤY

Anh chỉ thích hai cô mập mập ấy:
Phút và Giờ: chậm chạp, một... mười hai
Trong khi em nội trợ suốt đêm ngày
Không ngừng nghỉ thân gầy! Thương biết mấy!

Không thừa thãi, phải động lay mãi mãi
Cây Kim Giấy mềm mại, ai đoái hoài?
Ngày qua ngày kim tích tắc đều tai
Âm êm ái miệt mài đầu quân ngại.
Á Nghi, 30.3.2024

CỘNG?

Một cộng một bằng hai
Đẹp suốt đời tình ái
Dẫu toán học thiên tài
Cũng chưa hề đếm lại!

Ông cộng thêm... trăm ngàn
Học đòi thói “hoành tráng”
Của Cộng, nên... tan hoang
Ái tình chạy tán loạn.
Thì trở về số... không!
Á Nghi, 29.3.2024

TƠ TƯỞNG THEO TÀU

Tiếp tục “tiến” tới... thăm thương
Tối tăm, thiếu thôn, thoi thóp
Thực thi “tư tưởng”... thất thường
Tàn tạ tứ tung. Tổng táng!
Ý Nga, 31.3.2024

TRÍ... NGỬ!

- Tôi đứng ngồi không yên
Vì lo nàng thay đổi
Thời này vợ chẳng hiền
Mấy cô thường lạc lối.

- Nằm một chỗ huyên thiên
Không mài gươm cho bén,
Hàng giặt, sống quá hèn
Than vãn chi mồm miệng?
Có vợ giỏi còn than?
Á Nghi, 29.3.2024

VỢ CŨ

Bình ôm vai Kim Sa thông báo:

- Vợ ơi, cuối tháng này anh đi chơi với thằng cu Tí nhé?

Kim Sa thần nhiên đùa:

- Anh mới đến nhà vợ cũ dự birth day cu Tí tháng trước rồi. Hay là cuối tháng này dự birth day... má nó?

Bình thành thật:

- Mừng Điệp có ý kiến anh và cô ấy sẽ đưa thằng cu Tí đi California chơi mấy ngày cuối tuần cho thằng con vui.

Kim Sa thốt lên:

- Dù đã ly dị, người vợ cũ gia trưởng của anh vẫn chỉ huy được anh nhỉ.

Cuộc hôn nhân ngắn ngủi vài năm của Bình với người vợ cũ tan vỡ. Mừng Điệp là người phụ nữ vật chất, đứng núi này trông núi nọ, tính nết đanh đá chua ngoa luôn có những lời nặng nề chê bai chồng không biết kiếm tiền giỏi như người ta.

Hai năm sau ly dị, Bình quen Kim Sa, hai người yêu nhau. Kim Sa chưa lập gia đình lần nào nhưng rất hiểu chuyện và thông cảm hoàn cảnh Bình. Kim Sa đã cho Bình một mái ấm gia đình

và một đứa con trai năm nay 2 tuổi, thằng cu Tèo bằng tuổi thằng cu Tí khi Bình và Mộng Điệp ly dị.

Bình kết hôn với Kim Sa chắc hợp duyên, hợp tuổi công việc làm ăn phát đạt với cửa hàng Convenience Store có mấy cây xăng, luôn có khách ra vào, trong khi Mộng Điệp vẫn chưa tìm ra người chồng trong mơ. Thời gian gần đây Mộng Điệp bỗng đổi tính đổi nét khác hẳn thời còn làm vợ Bình, mỗi lần Bình đến thăm con cô ta đều ăn diện đẹp và ăn nói nhỏ nhẹ ngọt ngào, đôi lúc làm Bình cảm động tưởng người vợ cũ đã hiểu ra mình sai và muốn chuộc lỗi với người chồng cũ mà cô ta từng làm tổn thương.

Mộng Điệp kể lể những vất vả khi một mình chăm con, những thiệt thòi con vắng cha, đánh trúng vào tâm lý Bình rất thương con và Mộng Điệp đã đề nghị cuộc đi chơi này, thằng cu Tí hí hửng khi biết sẽ được đi chơi xa cùng cha mẹ.

Bình cố gắng giải thích với Kim Sa:

- Vì anh thương thằng cu Tí. Em biết rồi mà.

Kim Sa giãy nảy lên:

- Ủa, này giờ em tưởng anh đùa hóa ra là thật sao! Anh và vợ con cũ, nghĩa là cả gia đình cũ của anh sẽ cùng nhau đi chơi California? Em có nghe lầm không đấy? Có khi nào vợ chồng cũ không rủ cũng đến không đấy?

Bình lại giải thích:

- Anh cũng ngại bị hiểu lầm như thế nên chưa nhận lời, nhưng đến California ở nhà bà chị của Mộng Điệp đang hoang không có gì khuấy tất riêng tư giữa anh và Mộng Điệp cả. Thấy cô ta có vẻ biết lỗi, biết nghĩ đến con anh không nỡ chối từ.

Kim Sa nhận xét:

- Anh là người hiền hậu trung thực và nhiều tình cảm, nhưng Mộng Điệp thì ngược lại. Có ba loại phụ nữ sau khi ly dị chồng: một là không bao giờ tiếc rẻ chồng cũ vì anh ta quá tệ, hai là cô ta không tìm đâu ra người đàn ông khác bằng hay hơn chồng cũ nên tiếc rẻ muốn nói lại tình xưa và ba là biết không thể nói lại tình xưa thì cô ta phá hoại cho gia đình chồng cũ lung lay chơi.

Mộng Điệp đang là người phụ nữ loại thứ ba đấy.

- Mặc kệ Mộng Điệp loại người nào, không liên quan đến anh ngoài chuyện cùng lo cho thằng cu Tí. Trước khi kết hôn với anh, em đã hiểu hoàn cảnh anh và hứa cho anh thoải mái đi lại thăm con riêng rồi mà. Tội nghiệp cu Tí, cha mẹ ly dị, con cái là người bị tổn thương và thiệt thòi, vì thế anh và Mộng Điệp muốn bù đắp cho nó, tạo cho nó cảm giác vẫn còn tình thương của cha mẹ.

Kim Sa cười nhạt:

- Vợ chồng anh thương yêu con ghê nhỉ...

Bình khó chịu:

- Anh không thích kiểu em cười khinh và nói mỉa mai chút nào. Anh và Mộng Điệp có còn là vợ chồng nữa đâu, cả hai đi chung, vui chơi chung vì con. Thế thôi.

- Vợ chồng anh đã biết nghĩ thế sao không suy nghĩ kỹ trước khi ly dị, sao không vì con mà hòa giải hay chịu đựng lẫn nhau. Ngộ ghê, cặp vợ chồng nào ly dị cũng nói sẽ đối xử với nhau như bạn, trong khi ở chung nhà thì coi nhau như... thù, sẽ cùng nhau chăm lo cho con cái trong khi con trong tay mình thì làm tan nhà nát cửa ra mà bày đặt nói toàn là những điều hoa mỹ.

Bình gắt:

- Em đừng làm quan tòa đâm dao vào vết thương đời anh nữa, chịu hết nỗi người ta mới phải ly dị.

Kim Sa cứng giọng:

- Em lấy anh 3 năm nay, thông cảm hoàn cảnh anh, thương đứa trẻ vắng cha, thỉnh thoảng anh đến nhà vợ cũ thăm con, dịp sinh nhật nó hay lễ tết cuối năm, em đều chấp nhận. Nhưng cái vụ cả nhà anh sẽ đi chơi California mấy ngày em thấy quá đáng, em không đồng ý.

Và nàng tiếp:

- Anh lo cho thằng con với bà vợ cũ, còn hai mẹ con em thì sao? Người vợ hiện tại là em đây, anh có quan tâm cảm giác em thế nào không?

- Em đã biết rồi, anh luôn yêu thương em và thằng cu Tèo mà.

Kim Sa vùng vằng:

- Em đã nói hết lời hết ý rồi, anh suy nghĩ kỹ đi. Nếu anh nghe lời em trả lời “no” với vợ cũ là anh yêu em, tôn trọng em. Nếu anh vẫn quyết định đi California thì cứ đi và ký giùm em tờ đơn ly dị nha.

- Trời ơi, nghe đến tờ đơn ly dị là anh lạnh người rồi, có gì đâu mà em làm lớn chuyện đến thế?

Kim Sa nghiêm chỉnh nói:

- Em sẽ ly dị và một mình nuôi con. Dù anh tái hôn với Mộng Điệp hay với bất cứ ai, anh sẽ nhớ đến thằng con cũ tội nghiệp là cu Tèo và người vợ cũ tội nghiệp là em. Vì thế em muốn là người... vợ cũ của anh. Vợ cũ coi bộ vẫn giá trị lắm lắm, cũng như đồ cũ đồ cổ càng có giá.

Bình lặng người, vợ cũ Mộng Điệp có lý của cô ta khi rủ chàng cùng đi chơi với con, vợ hiện tại Kim Sa càng có lý hơn.

Kim Sa tiếp:

- Anh từng tâm sự người vợ cũ xem thường anh, chỉ huy anh, hiếp đáp anh. Nay cô ta không là gì của anh cả mà nói anh vẫn nghe, còn em người vợ hiện tại nói anh có thèm nghe đâu.

Nói xong Kim Sa bỏ vào phòng mặc cho Bình ngồi đó bần thần. Một lát sau chàng gõ cửa phòng, đồng dục:

- Làm ơn, mang giấy tờ ly dị ra đây.

Kim Sa lục đục rầm rầm trong phòng chứng tỏ nàng đang bực bội tức giận lắm. Mười phút sau nàng mở cửa phòng và chìa tờ đơn vừa viết vội ra với bộ mặt lạnh lùng sung xía:

- Anh quyết định sẽ đi California với vợ con cũ phải không. Đơn ly dị nè, ký đi.

Bình cầm tờ đơn... xé ngay tại chỗ và ôm chầm lấy vợ:

- Anh đâu có ngu mà chọn đi California để mất người vợ hiện tại hiểu biết và tử tế này, để mất gia đình hạnh phúc này. Anh sẽ từ chối Mộng Điệp dễ dàng, chỉ lo thằng cu Tí con anh thất vọng. Nhưng nãy giờ suy nghĩ anh đã có cách trả lời nó rồi, không gì bằng sự thẳng thắn, thành thật.

Cu Tí năm nay 7 tuổi, dù anh và Mộng Điệp có cố gắng bên cạnh yêu thương nó đến mấy nó cũng thấy sự không bình thường khi những đứa trẻ khác luôn có cha ở chung nhà, còn nó thì không. Anh sẽ cho cu Tí biết hiện tại ba đã có một gia đình khác, con có cu Tèo, half brother, rất dễ thương, con có một bà mẹ khác ngoài mẹ Mộng Điệp cũng rất dễ thương.

Kim Sa cười tươi như hoa:

- Vậy mà làm người ta hết hồn, tưởng anh ký đơn ly dị thì chiều nay khỏi cho anh ăn cơm luôn. Đúng đó anh, người chồng người vợ không thể đóng kịch với con trẻ mãi được khi đã ly dị; khi mỗi người sống một nơi, trẻ con thông minh hơn ta tưởng, nó sẽ sớm cảm nhận ra điều đó.

Nàng dịu dàng tiếp:

- Thằng cu Tèo của chúng mình đã 2 tuổi, nay mai mỗi lần anh đến thăm thằng cu Tí thì mang cu Tèo đi cùng và ngược lại anh cứ đưa cu Tí đến nhà mình chơi với cu Tèo, rồi mỗi khi gia đình ta có chuyến đi chơi xa thì mang cu Tí đi cùng. Hai anh em Tí - Tèo bên nhau càng tình thân càng vui.

Bình hớn hờ:

- Anh tin những điều thực tế này sẽ làm cu Tí vui thích. Cám ơn em người vợ hiện tại rộng lượng tuyệt vời của anh.

- Em cũng cám ơn anh đã hiểu ra. Không bao giờ em muốn là vợ cũ của anh như lúc này em đã tức giận và bốc đồng nói ra đâu.

Nguyễn Thị Thanh Dương

NGÔI NHÀ KHÔNG TÌNH YÊU

(Kỷ niệm Calif. Nov.14- 2012)

Tôi có lần thăm một ngôi nhà đẹp,
Mặt tiền lộng lẫy hoa cỏ kiêu sa,
Ngôi nhà đất tiền ở nam Cali.
Giữa phố người Việt cùng nhau khoe sắc.

Ngôi nhà trang trí vách tường màu xám,
Sàn gỗ màu đen bóng. Lạnh cả chân,
Trong nhà bốn mùa đều như mùa đông,
Với màu sắc một gam buồn quá đỗi.

Tôi bước lên lầu chụp chùng bóng tối,
Hành lang dài đèn thấp chẳng đủ soi,
Một con mèo nằm trên ghế buồn thiu,
Con mèo hình như cô đơn như chủ.

Chiếc giường rộng hoang vu trong phòng ngủ,
Chắc nơi này chưa mấy trọn niềm vui?
Dù hai chiếc gối đời vẫn lẻ loi,
Chăn nệm phẳng chưa vì ai xô lệch.

Nỗi buồn theo tôi ra ngoài phòng khách,
Có bộ ghế da thời thượng đẹp sang,
Có bức tranh nổi tiếng treo trên tường,
Ai sẽ đến? Ai ngắm tranh? Chia sẻ.

Bước sang phòng bếp một trời quạnh quẽ,
Bàn ăn dài sáu chiếc ghế thượng lưu,
Có giá thấp nên có chùm đèn treo,
Mà chắc gì chủ cùng ai ăn tối.

Mở cánh cửa bếp lòng tôi bồi rối,
Bước ra vườn sau tìm chút thanh thoi,
Mảnh vườn rộng là thảm cỏ xanh tươi,
Tha thiết quá một góc vườn chuông gió.

Là những mảnh thủy tinh màu trắng xóa,
Ngọn gió nào sẽ lay động được đây?

Tôi nâng niu từng miếng trắng trên tay,
Ai sẽ là gió về đây sao xuyên?

Chuông gió góc vườn im lìm hoang vắng,
Cơn gió nào đủ mạnh mẽ thổi qua
Những mảnh thủy tinh rồi sẽ vỡ òa ,
Khua lên tiếng kêu niềm vui mong đợi.

Để chủ nhân sẽ không còn thấy tủi,
Giữa lặng thinh từ sân trước vườn sau,
Giữa những căn phòng lịch lãm như nhau,
Nhưng tình yêu vẫn là người khách lạ.

Ngôi nhà đẹp nhưng không là tất cả,
Người sống trong nhà ấy vẫn khóc thầm,
Ngôi nhà buồn như những nốt nhạc trầm,
Rơi lặng lẽ vào tâm hồn hoang lạnh.

Nguyễn Thị Thanh Dương

RỦ ĐI CHƠI?

Thăm chi hang Pắc Pó?
Mất công tự hại mình!
Đã ăn cơm Nam bộ,
Ghé chi Lăng Ba Đình?

Ở đâu lắm cán đỏ
Ở đó thiếu tự do
Dung không đang hạnh phúc
Xin vô... tù ngồi chờ?

Rủ đi không đúng chỗ
Hồ khô nước... chí minh
Rong chơi? Giảm tuổi thọ!
Tìm tử, không quý sinh?

*

Đạo... chích nhiều ghê lắm
Ta có bệnh chi mô
Chích thuốc hồng pha đỏ?
Mất công đi tìm... Hồ!
Ý Nga, 28.3.2024

THÁNG TƯ ĐEN

(Trích tuyển tập BIẾM THI.)

*

Giết chết tư-sản-vàng?
Sản sinh tư-bản-đỏ!

NGẬM NGÙI THÁNG TƯ

Đói, rách ai ăn nghệ thuật?
Nghệ thuật phục vụ nhân sinh!

Hí họa được phận dân rách
Là đã san sẻ chút tình!

Biếm họa được ai thủ phạm
Là thét cùng dân ngôn từ
Cứ tùm vào nhau chèn chén
Bất dân nể trọng được ư?

Quanh năm sáng tác loạn dục
Dân gông cùm, chẳng đồng tâm.
Cuồng dâm hô hào xách kiếm
Dân nào đeo đuổi cầm gươm?

Khả năng biết viết chưa đủ
Còn cần đến cả tài năng
Diễn tả điều dân cần đến
Lớn hơn quyền thuộc, thân bằng!

Thợ đàn mượn nhạc bay... bướm
Có cùng dân quỵen cung đàn?
Nốt nào chính tâm, thành ý
Chia chung nhịp phách cùng dân?

Chất dân lên xe tang
Cán sang chạy như thỏ!

Đảng quả thật vẻ vang
Trên... đầu dân cơ cực
Ai chiến thắng? Ai hàng?
Vô sản chạy chết bỏ!

Ai đánh bại xâm lăng?
Ai bảo vệ bờ cõi?
Ai tuyên truyền khoe khoang?
Ai Hùng Bình tài giỏi?

Thông nhất cưới cổ dân,
Anh tài gom, diệt hết!
“Giải phóng”: cướp, dưỡng thân,
Bám... “*tư bản gãy chết*”.

Giặc sai đảng họp hành:
-*Mau thanh trừng nội bộ!*
Nghị trường lăm gió tanh,
Chiến trường đây mưa máu!

Cháu chắt “bác” nhanh tay,
Con cái đảng lẹ bước
Ở lại sợ Hán vây,
Dây dưa e Mao rước!

Cộng Hòa cổ chê bai,
Quốc Gia luôn thóa mạ
Cộng sản có chi tài?
Lắm sao vàng vệt... tắt!

Cờ đỏ nào sóng dai,
Tư bản nào tan rã,
Chủ nghĩa nào dựng, xây,
Vun bồi và tô đắp?
Ý Nga, 27.3.2024

“TIỀN” LÊN... ĂN?
Cường chiếm xong ăn... cướp
Rõ bộ mặt xâm lăng
Đạp đổ công xây đắp
Bằng vợ vét vệt vàng.

Loa tuyên truyền lấp bấp

Lời thơ thay dân mà biếm
Vẫn hơn “*thi sĩ*” khiêu dâm
“*Nhà văn*” mua danh, bán chữ:
Đòi dân xung tụng ân thâm?
*

Nghệ thuật phục vụ nghệ thuật
Chưa hẳn tuyệt vời thời bình
Thế giới muốn ngừa chinh chiến
Phải biết ôn sử chiến tranh!
Ý Nga, 27.3.2024

AI LÀ DÂN TA?

-Vợ chồng già đi chợ
Bà xách nặng, ông khuân
Họ tươi cười hơn hồ
Trông vui ngày cuối tuần.

Em nhìn mà lẩn thẩn
Nhớ thương anh vô ngần
Hình như em tui phạm
Đi một mình đơn thân?
*

-Quên bao người kẻ cận
Không còn cả đôi chân
Đề ra đường thể dục.
Tự trách mình... trông gần!

Em thật là thiển cận
Quên ngẫm tầm nhìn xa
Giặc Hán lăm le lẩn
Dân căm phẫn Quê Cha.

Trẻ thơ không nhà cửa
Sống trần trụi bốn mùa
Ám no bọn liềm búa:
Nhưng lựa, đồ thi đua.

Buồn ấy, buồn khôn tả!
Giận ơi! Giận gian tà!
San hà toàn người “*lạ*”
Người... quen thành... ngợm à?
Ý Nga, 26.3.2024

RỪNG CHIÊN GIÒNG, ĐỘNG ÔNG ĐỒ

Bán bánh... về: “Thiên Đàng”
“Đi” hoài vẫn chưa... đến
Chỉ chệnh choạng chồn chân:
Ăn!
Ý Nga, 26.3.2024

ĐÁU TRANH

Chị đi tìm quân tử?
Phải biết trọng thánh nhân!
Lúc phải, dù phụ nữ
Cũng ra trận khi cần!

Ngồi nhìn bọn “đồng... chí”
Ăn chơi chồn “quân trường”
Không làm? Đòi viễn xứ
Khóc hoài phận tha hương?

Việt gian: đã thấy lắm,
Chao đảo: cũng nghe nhiều
Chúng trà trộn khắp chốn
Bày ra toàn quái chiêu!

Một “quân đội” hèn nhát
Đào đâu ra anh hùng?
Cứ Củ Chi địa đạo
Đào ra toàn lũ... khùng!

Không nên nãn thất bại
Chúng ta sẽ thành công
Giữ lập trường cứng rắn
Để chi ta mềm lòng!

Ngược núi, nhưng đường rộng
Mặc cho gió sương dày
Giữ Cờ Vàng phát... phát
Càng đẹp hướng bay... bay!
Ý Nga, 25.3.2024

LÀM?

Làm gì được bọn vô thần dốt nát?
Được gì: làm cũng tham những, lam nham
Không gì làm được trước những túi tham
Chỉ muốn **được**, chẳng thêm **làm**, cả đảng!
Ý Nga, 15.3.2024

(Kính tặng những người LÍNH DÙ & QL
VNCH HẢO HÙNG.

Thành kính tưởng niệm những Tử Sĩ QL
VNCH đã hy sinh trong trách nhiệm “Tiêu
diệt những căn cứ bí mật của Bắc Cộng”
Thi hóa một bút ký chiến trường của TĂNG
HOÀNG QUÂN: “CHAI RƯỢU VĨNH
BIỆT.”

*

Bật địch ra khỏi mục tiêu
Chiếm đi, chiếm lại từng đồi
Chiến binh mệt mỏi, vất vả
Súng đạn hạn chế. Ôi thôi!

Tiêu diệt căn cứ bí mật
Quân số bị hao hụt dần
Vẫn giành lại được trọng điểm
Nhờ lòng quyết chí vì dân!

Mũi nhọn tấn công, tham chiến
Địch phải thất bại ê chề
Lấy lại được từng cao điểm
Đòi hỏi thử thách nhiều khê!

●

Cộng rút chạy về phía Bắc,
Ta tái trang bị, nghỉ ngơi.
Chúng xa dần sông Thạch Hãn,
Bỏ sung quân số bạn ơi!

Nhận lệnh hành quân khẩn cấp:
- Đêm, đánh mật khu Ba Lòng!
Lính dù tấn công vũ bão
Vào các phòng ngự động Ông*

Sĩ quan Pháo Binh trẻ, giỏi
Tiền Sát cam đảm đi đầu

Nhắm hỏa tập cận phòng bắn
Địch chết nhiều giữa đêm thâu!

Đội vang tiếng nổ dồn dập,
Đại bác trăm-lẻ-năm ly*
Thử sức chịu đựng... hỏa tập:
Đầu lính, đạn vèo vèo phi!

Củng cố lại tuyến phòng thủ

TRÁCH NHIỆM

(Thương kính tặng quý phu nhân QL VNCH và chị Thảo.)

*

Trời oi nóng, em tìm nơi gió lộng
Lũy tre xanh cành lá ngọn cong cong
Rợp khoảng không, ôi thơ mộng xuân nồng
Thôi sức sông cho tuổi hồng bay bổng
Áo dài trắng, em thong dong mơ mộng
Má ửng hồng lay động tà áo tung.

*

Nhớ một thời Lính trận hứa, mỗi mong:
- Ngày chiến thắng sẽ cùng em vui sống!

Xác bạn hữu chuyên về, khiêng trên võng
Vẫn chẳng làm nhụt nhuệ khí, tận trung
Anh vẫn lo trách nhiệm của trai hùng
Gương uy dũng vẫy vùng vì nòi giống.

Lúc tuyệt vọng, với bàn tay bé bỏng
Cám ơn em cảnh lễ bóng nuôi chồng,
Mẹ lưng cong, đàn con đại vận... cùng
Đội nắng, nóng gánh hàng rong sinh kế.

Em, người mẹ, luôn sau lưng lặng lẽ
Khó trăm bề vẫn giữ nét chân quê
Xa cội nguồn “Giấy rách phải giữ lề!”
Nhắc hậu duệ ngày về thay Cờ Mới!

Ý Nga, 24.3.2024

Tiếp tế, tàn thương: đợi mai
Thay Binh-Chỉ-Huy đầy đủ
Cảnh giác tôi đa trong ngoài!

Nhảy Dù luôn luôn cố gắng,
Toán quân Quyết Tử lên đường,
Thương binh, tử sĩ nằm lại:
Máu đầm chiến y: đành... nhường!

Phản công quyết liệt trước sáng
Đại liên đêm nổ rất dòn,
Lựu đạn âm âm tóe lửa,
Địch chạy hoảng hốt, như đòn!

*

Chiến binh kiên cường, dũng cảm
Không chỉ riêng động Ông Đồ
Bao nhiêu trang Quân Sử Máu
Bấy nhiêu chiến trường cam go!

Ý Nga, 25.3.2024

*rừng CHIÊN GIÒNG, động ÔNG ĐỒ còn
có tên là Mật khu Ba Lòg

*Trăm-lẻ-năm ly (105)

THỢ NỊNH

Trái tai nghe kẻ cầu tài,
Lung cong... Gai mắt một bày dằng dai
Kẻ gian chiếm chỗ người ngay
Ăn chơi lẹ bước, nhanh tay tranh giành.

Ý Nga, 15.3.2024

THƯA QUÝ ĐỘC GIẢ

Tình hình chính trị thế giới mỗi ngày mỗi có những biến chuyển phức tạp, dễ đưa đến trận đại thế chiến mang tai họa cho nhân loại vì khối cộng sản còn sót lại, vì thành phần thiên tả, vì nhóm khủng bố và vì tập đoàn những kẻ có tham vọng thống trị thế giới.

Bọn tà quyền Việt Nam, thay vì nhìn... ra và nhìn... lên để học hỏi điều hay, bảo vệ tổ quốc, đưa dân tộc thoát khỏi những gọng kềm bất lợi của kẻ ác thì chúng lại nghiêng về phía bất nhân, đon đả đón rước giặc vào Nhà và chuẩn bị sẵn sàng để đưa quê hương trở lại thời Hán nô như trước.

Những “Nghị hội” của đảng-bán-Nước kéo dài tốn kém biết bao nhiêu chi phí từ tiền thuế của dân để cho tay chân của Tàu Cộng ngồi chễm chệ như những... đồng chì, chỉ biết: “Hoan hô, nhất trí và bố trí đồng chí A, B, C...” giặc và Việt gian vào từng vị trí sẵn sàng để nuốt trứng Quê Mẹ.

THƯA QUÝ BẠN TRẺ

Có bao giờ Bạn mơ một cuộc viễn hành từ Nam chí Bắc trên quê hương, khắp:
Hang cùng ngõ hẻm thân thương

Ngày đi, đêm nghỉ! Nẻo đường: mòn chân?

Để làm gì?

Để tìm ra phương hướng cho một Việt Nam vươn lên cùng thế giới hay để tìm cách vượt biên như thế hệ chúng tôi?

Nghe tin nước lân bang tuyên bố chủ quyền trên lãnh hải của chúng ta, không hiểu những người đi, đang sống tại trú quốc, thường trở về cố quốc ăn chơi, có ai thấy đau xót sau khi nổi trôi gần năm mươi năm nơi xứ người? Có thấy cố quốc thật sự tự do, no ấm như những nước tư bản mà chúng ta đang sống không?

Không biết mỗi năm đến ngày giỗ của những người thân đã qua đời: trong các trại tù mang mỹ danh “cải tạo” hoặc bỏ xác trên biển Đông, mất tích trong rừng sâu.v.v... có còn ai mang nỗi ngậm ngùi thương tiếc cho người bạc phận?

Chắc chắn đã ty nạn chính trị thì lòng ai mà chẳng đau!

Riêng chúng tôi khi nhìn về biển Đông: vừa đau xót, thương cảm vừa căm hận khi nghĩ đến thủ phạm chính đã tạo ra bao thảm cảnh này.

Xin hãy cùng thắp một nén hương lòng cho bao người đã kém may mắn hơn chúng ta.

*

Việt Nam hôm nay nào chỉ có nghèo đói.

Người dân đã bán thân nuôi miệng, bán máu nuôi con, lao nô xứ người.v.v... mà vẫn không vượt qua khỏi hải hùng trong những đêm đen dài dằng dặc của ngục tù.

Trong vực sâu tối tăm, Bạn sẽ cần gì nếu không có Lửa? Nếu:

Thương dân cay đắng cam go

Một đời lận đận, Tự do chưa từng.

Thì Bạn ơi xin giữ Lửa và chuyền Lửa đến khắp nơi để ánh sáng sẽ đến với toàn dân.

Một khi Quê Cha được hưởng hòa bình thật sự, nghĩa là Bạn hoặc con cháu của Bạn sẽ được hân hoan:

Người về vui hưởng Tin Mừng

Việt Nam khai hội: tung bùng cờ bay!

Quê Cha bây giờ còn lại gì?

Nói chi chuyện sông biển mất cát, rừng mất gỗ, đất mất tài nguyên.v.v...?

Than khóc chi đã mất Hoàng Sa, Trường Sa, Bán Giốc.v.v...?

Nền kinh tế kiệt quệ đã đến đường cùng mà vẫn chưa thấy một sự vùng lên nào của thanh niên quốc nội thì thưa quý Bạn Trẻ tôi ơi! Nếu các Bạn không cùng với tất cả con dân Việt đứng lên lật trang sử sang chương thì sẽ sớm có một trang huyết sử mở ra, nhuộm tanh tươi cả cái bản đồ hình chữ S mà tiền nhân đã hy sinh xương máu để bảo vệ.

Bạn hãy quyết định ngay đi, may ra còn kịp cứu vãn bản thân Bạn và đồng bào!

Không lý nào Bạn chỉ mơ ước đơn giản ngao du:

Đi cho thấy hết lòng dân

Len từng góc ngách xa gần đồng quê.

Hay Bạn đang lẩn mò trong bóng đêm để chỉ làm việc từ thiện xã hội, thay đảng nuôi dân:

Rẻo, nương hẻo lánh tìm về

Chia cùng nghèo đói, ngô nghê điệu hò?

Giữ Lửa nhé Anh Chị Em!

Tiền nhân đã hy sinh công khó, vượt qua được ngàn năm Bắc thuộc, trăm năm đô hộ để rồi chịu cảnh những năm dài bị người cùng một Nhà xâm lăng cường chiếm, cướp đoạt tài sản của lương dân vô tội hay sao?

Chúng ta không thể để sự ác ấy tái diễn thêm.

Xin Anh Chị Em giữ Lửa để một ngày ai ai cũng sẽ có thể được hưởng không khí:
Vàng trời theo gió hây hây
Vang vang một khúc Khái Hoàn Tự Do.
Ý Nga, 2024

TẮC KÈ ĐỐI MÀU!

Chẳng cần phân tích chính trị
Sáo ngữ bày biện khoe khoang
Học thói ăn mày gây bị
Tài giỏi, ai đi hai hàng?

Chống Cộng sao lại thân Cộng?
Theo bọn hàng hai về “rà”
Ngợi khen, ca tụng đảng trị
Mà “vê” sao lại chạy qua?
Ý Nga, 23.3.2024

BONG BÓNG KHOE

“-Dưới chân gì cũng nhỏ nhen
Mây xanh to tát...” Bon chen danh, quyền
Ồm ờ, loi lá huyền thuyên
Bóng bay cứ tưởng phi thuyền lên... trắng?
Ý Nga, 22.3.2024

AI NHUỘM ĐỒ MÀM NON?

Xua quân cưỡng chiếm, xâm lăng
Nhập nhằng hạ đẳng khoe rằng “Tự do!”

Tự do sao hết ám no?
Cơ đồ nhuộm đỏ, học trò bán dâm,
Lao nô vất vả quanh năm
“Đấu tranh giai cấp”? Tội tằm “đại đồng”!

Dân lao động, đảng nằm không
Đua nhau tham nhũng, lập công... rửa tiền
Khoe rằng: “Quyết tiến! Trung kiên!”:
Tham lam, độc ác độc quyền bôi đen?
Ý Nga, 22.3.2024

HIÈN HÒA?

Như thế đủ rồi Thế Thủ,
Hãy cho trẻ học thế Công
Chả lẽ cứ mãi nằm không?
Phản công sao cho ngoạn mục!

VÌ DÂN

(Thành kính tri ân quý CHIẾN SĨ thuộc tất cả
các QUÂN, BINH CHỦNG cùng toàn thể
QUÂN, DÂN, CÁN, CHÍNH và LỰC LƯỢNG
CẢNH SÁT VNCH đã bảo vệ tự do cho miền
Nam VN.)

*

Màng chi hạnh phúc cá nhân
Thân trai nào quản dấn thân dặm ngàn
Dân an, quốc thái tối cần
Quân Nhân chí cả, nguy nàn xem khinh.

Thương đời binh nghiệp lênh đênh
Quý Anh đã hiến chí thành cho dân
Bây giờ Nước mất, Nhà tan
Hiên nhân, quân tử tâm can dày vò.
Ý Nga, 23.3.2024

MỤC TÍM MÒNG TÔI

(Trích tuyển tập BIẾM THI & NÓI LÁI.)

*

Dân bầu (đảng cử) quan to
Thành phần “u” Việt hổ bò, mật khu
Giết người-uru-Việt-diệt-thù,
Can trường mặt trận, trượng phu* Giữ Nhà!

Việt u: quan bán san hà,
Rước loài dị thú gian tà tràn qua
Hung nô dụ, thí vinh hoa
Lọc lừa dụ... ví phân chia thức thừa.

Bao thương vụ thí đây đưa
Tiêu, điều, củ, quả... a dưa nhỏ, trồng
Thức ngon, vị thú hóa... không
Mồ hôi, nước mắt nhà nông khóc ròng!

Nông, ngư, lâm... sản tiêu vong
Bao nhiêu ví dụ bấy công tan tành
Toàn thương vụ: dí dân lành
Săn tìm thú dị kinh doanh, triệt, lũng
Tiền vô thú vị: -“Tớ trung,

Xin tổ chức lại hàng ngũ
Nguy hiểm bọn đi hai hàng:
Không có khí tiết trung cang,
Vô ơn trang sử hùng tráng.

Phân biệt Quốc Gia, cộng sản
Mới giữ thể mệnh Cộng Đồng
Đừng dung thứ bọn cuồng ngông,
Thành phần nông cọt: minh mẫn!

Nếu cần bổ sung quân số
Dốc lòng trọng dụng nhân tài
Tên nào chao đảo đẹp ngay
“Hiền hòa” là hại tập thể!
Ý Nga, 18.3.2024

XIN AI CỨU VỚT?

Love me?
“If you fail to... plan, you should plan to... fail!”

*
Tình hời hợt, lập trường lại non nớt
Quá đơ, hồng! Vàng lờn lợt, nhập nhằng
Nay ả này, một bà nọ lãng nhăng
Còn cười cợt khoe khoang lời nhả nhót?
Á Nghi, 20.3.2024

Bầy tôi làm chủ” ung dung hưởng nhàn.

Quan to lớn thí vụ gian
Ban cho quan... nhỏ làm ăn trên ngàn:
- Chỉ cần dí vụ công an
Gỗ rừng xuống núi: Ngành, Ban chia đều
Tìm ưu: diệt tận, thủ tiêu
Quan U diệt kiêu cao siêu: “Vết liêu!”

Sĩ phu ưu Việt*: tù treo
Chỉ riêng u Việt* càng leo càng giàu.
Việt ưu cả nước ai đau
Hãy mau cứu khổ đồng bào! Diệt u!
Chần chờ? Cộng quyết diệt... ưu!
Còn đâu dân Việt cao mưu, chí hùng?
Ý Nga, 21.3.2024

ĐI TIẾP THÔI!

Xưa luôn cười khúc khích
Cho anh nghe, cười theo
Bây giờ nhảm tờ lịch
Đã mấy năm uột èo.

*
Phải tự vực em thức
Đường ngược gió cổ trèo
Leo núi không tự lực
Ai giúp? Rừng vắng teo!
Ý Nga, 21.3.2024

VƯỜN THIỆN TÂM CỦA BẠN CỦA TÔI

Mùa xuân đã trở về với nhân gian sau một mùa đông lạnh lẽo giá lạnh. Trong cái giá lạnh của mùa đông, mạch sống vẫn còn tích tụ trong cây cối đằng sau lớp vỏ cằn cỗi bên ngoài, chỉ chờ đủ phúc duyên nắng ấm thì sẽ khai hoa trở quả trở lại. Con người dù có bị vô minh che lấp vẫn có thể vượt thoát được những nghiệp chướng tội lỗi nếu biết trở về với bản tính lương thiện, nhân ái của mình, biết tu tâm sửa tánh tìm đến cái hay cái đẹp của cái vườn Thiện Tâm sẵn có của mình, dứt bỏ những điều xấu ác vì nhà Phật có dạy “Bỏ đồ đao xuống, quay đầu thành Phật” và người xưa cũng đã từng nói “Trong đời, con người ai cũng có lần lầm lỗi, nhưng lầm lỗi mà biết hối cải, biết nhận chân, thì chẳng còn lầm lỗi nữa.”

Câu chuyện Thiện Ác, Nhân Nghĩa, Đạo Đức cũng chỉ là những mẫu chuyện bình thường trong đời sống mà chúng ta thường gặp hằng ngày trong cuộc sống của chúng ta nhưng “Đường tuy

gần, chẳng đi chẳng đến, việc tuy nhỏ chẳng làm chẳng nên” cho nên Bạn đừng bao giờ chê việc thiện nhỏ mà không làm, Bạn nhé ?

Bạn và tôi đang ra vườn chăm sóc lại sân cỏ vườn hoa nhà mình và từ đây tôi lại có cảm hứng viết lên đôi dòng về cái vườn Thiện Tâm của Bạn, của tôi và để được tâm tình với bạn ngày hôm nay.

Con người đã có sẵn vườn Thiện Tâm, Phật tánh tốt đẹp nhưng vì vô minh che lấp cho nên mảnh vườn Thiện Tâm, Phật tánh đó bị hư hoại, cần cỗi. Những chất độc tham sân si, những con sâu dại mang hình thức sắc tướng, ngã mạn; bầu không khí ô nhiễm thanh hương vị xúc pháp thâm nhập tràn đầy trong ngũ căn mắt, tai, miệng, mũi, lưỡi của người trần gian đã che mờ cái chân như tốt đẹp của mảnh vườn Thiện Tâm đó! Cho nên muốn cho vườn hoa tươi nở trở lại, chúng ta phải quay về chính tự cái vườn Tâm của chúng ta mà tìm tòi, khám phá ra những chất độc đó, những con sâu bọ phá hoại đó, bầu không khí ô nhiễm đó để diệt trừ.

Rồi từng ngày một, chúng ta phải săn sóc lại mảnh vườn Thiện Tâm tốt đẹp đó với các pháp âm trong sáng cao đẹp của Đức Phật, với lời dạy nhân ái thương yêu của Đức Chúa trên cao, với tư tưởng cao đẹp của các bậc Thánh Hiền đạo đức. Bạn và tôi cần vun xới lại mảnh vườn Phật tánh đó với giọt nước cành dương từ bi, hỷ xả; vun phân bón gốc với các chất dinh dưỡng của Thập Thiện Đạo, che mưa tránh gió với những bình phong lối chấn của giới Định Huệ, để mảnh vườn Thiện Tâm đó phát triển trong tĩnh lặng, thanh thoát, đừng để nó thu nhập thêm những chướng khí, gió độc từ bên ngoài đưa đến làm cho những cành hoa Phật Tâm tốt đẹp kia không thể phát triển nở hoa được.

Tóm lại, chúng ta phải tự “hồi quang phản chiếu”, phải “bản lai diện mục” để nhận thức rằng chúng ta cũng có một vị Phật trong con người của chúng ta, nhưng ta đã bị cái vô minh che lấp cho nên không phát triển được cái Phật tánh, cái Thiện Tâm tốt đẹp đó!

Cổ nhân xưa đã dạy “Nhân chi sơ tính bản thiện”. Hãy nhìn đứa trẻ thơ khi chúng ngủ, khi chúng cười, gương mặt rạng rỡ nét thiên thần vì cái Thiện Tâm của chúng chưa bị những con sâu độc chướng nghiệp xâm nhập phá hoại. Ngày qua tháng lại, chúng lớn dần lên, nếu được chăm sóc, giáo dục tốt trong một môi trường sinh thái tốt thì cái vườn Thiện Tâm tốt đẹp kia sẽ sản sinh những hoa xinh trái ngọt, bằng không, thì sẽ biến thành hoa dại trái đắng. Nhưng quan trọng nhất vẫn là chính tự cá nhân đó chọn lựa hạt giống mà đương sự muốn gieo trồng vì gieo đậu thì sẽ thu hoạch đậu, trồng lúa thì sẽ gặt hái lúa, không thể nào gieo hạt lúa mà thu hoạch đậu cho được, phải không Bạn hiền?

Xin mượn những vần thơ dưới đây để thi vị hóa cho đôi dòng tản mạn về mảnh vườn Thiện Tâm sẵn có của bạn, của tôi hôm nay:

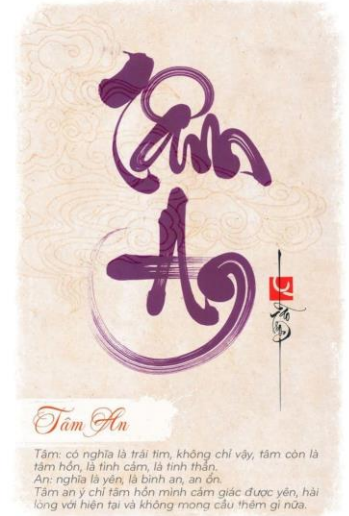
Hãy tìm lại tánh Phật Quang đã mất
Trong mê mờ hư ảnh Tham Sân Si
Làm cho ta phải lạc nẻo đường đi
Quanh quẩn mãi trong cõi đời sinh tử.

Xin hãy gắng làm việc lành lánh dữ
Dẹp bỏ đi tảng đá của Vô Minh
Quay trở về tìm lại ở chính mình
Để phát triển những tánh linh sẵn có.

Tứ Vô Lượng Tâm trở khai hoa nở
Những hương thơm Nhẫn Nhục với Từ Bi
Giới, Định hương phải quyết chí tu trì
Thì Trí Huệ sẽ hoa khai hoa kiến Phật.

Pháp Âm Phật nên lắng nghe thường nhật
Học và Hành để phát triển Thiện Căn
Giọt cành dương sẽ thâm nhập dần dần
Ta sẽ được thoát khỏi vòng sinh tử.

Bạn cùng tôi chớ tạo nên nghiệp dữ
Xin gieo vào những hạt thiện mầm lành
Mảnh vườn Tâm sẽ nở đẹp long lanh
Hoa Nhân Ái, Yêu Thương và Hạnh Phúc.
(Thơ Sương Lam)

Người viết rất ngưỡng phục thầy Thích Tánh Tuệ qua các công tác Phật sự, qua thơ văn, qua những công tác giúp đỡ những người nghèo khổ ở Việt Nam và ở Ấn Độ của Thầy. Khi đi tìm tài liệu viết bài, tôi đã đọc bài thơ dưới đây nói lên cái Tâm an nhiên tự tại của Thầy nên đem về đây mời quý bạn cùng thưởng thức nhé.

SỐNG AN VUI

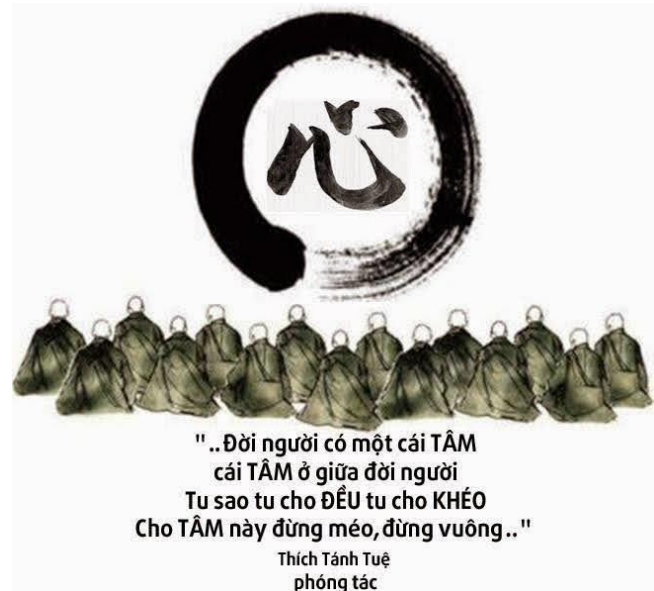
Cuộc đời ni ngắn lắm
Đừng bận lời thị phi
Thấy điều chi có ích
Lặng lẽ làm, rồi đi!

Ái gieo mầm san sẻ
Gặt hái về yêu thương
Người gieo nhân ích kỷ
Quả chín, buồn cô đơn.

- Cứ ôm hoài sầu hận
Chỉ khiến mình ta đau,
Người vẫn cười hề hả
Còn ta tóc bạc màu.

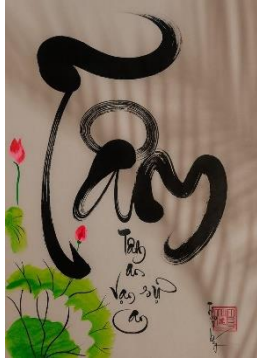
Lá thời gian rút vội
Tháng ngày như bóng mây
Trách chi ai làm lỗi
Phiền chi, đời đời thay!

Cuộc đời ni buồn lắm
Đừng tiết kiệm nụ cười!
Sống từ hòa, cởi mở
Đón thanh bình muôn nơi.

Cuộc đời này đẹp lắm!
Tiếc chi ngày đã qua
Hiện tại luôn tươi thắm
Vội cõi lòng bao la...

(Nguồn:Trang Thơ của Thầy TTT trên thivien.net)

Người viết thích thư pháp nên đã sưu tầm các thư pháp về chữ Tâm của nhiều thư pháp gia rồi thực hiện youtube Chữ Tâm Trong Thư Pháp. Đó là một cách hành thiền của tôi vì khi chúng ta chú tâm làm một việc gì thì cái Tâm phải lắng đọng chú ý vào việc ta đang làm thì mới có kết quả tốt được. Mời bạn thưởng thức youtube này thay cho lời kết luận bài tâm tình hôm nay của người viết.

Youtube Chữ Tâm Trong Thư Pháp

<https://www.youtube.com/watch?v=jQj3L-o7N7w>

<https://www.pinterest.com/pin/801640802451845961/>

[My Zen corner - M](#)

Chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiền Nhà

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 705-ORTB)

VỌNG TƯỚNG TRUNG NỮ VƯƠNG
Liên hoàn nhị khúc

Phong Châu Lạc Tướng bậc hùng anh
Non nước lâm than dạ chẳng đành
Kiếm ngọc - dân hồn vang biển thẳm
Tim gà - trai hận thấu rừng xanh.

Xâm lăng giặc Bắc, mơ giành đất
Đồng hóa người Nam, mộng giữ thành
Khởi nghĩa Trưng Vương lòng quyết chiến
Đuổi quân Tô Định sáng ngời danh.
-/-
Đuổi quân Tô Định sáng ngời danh
Tóc xén gươm quăng, trôn khôi thành
Thái thú bôn đảo, tên nhục nhà
Nữ Vương thẳng trận, đáng hùng anh.

Thanh bình, nước Việt vui an lạc
Độc ác, vua Tàu khởi chiến tranh
Dòng Hát trăm mình... gương nữ kiệt
Sử lưu công trạng ngất trời xanh.

ThanhSong ntkp-Xương

1135-32724)

TƯỚNG NIỆM NGÀY GIỖ HAI BÀ TRƯNG

(Liên hoàn nhị thủ)

1)

Một dải sơn hà núi giáp sông
Trung Vương rực rỡ ánh quang hồng
Nhật Nam oán hận quân cùng ác
Giao Chỉ căm thù lũ cực công
Gìn non giữ nước ngời con Lạc
Đuổi giặc an dân rạng cháu Rồng
Trắc, Nhị xua binh giành lũy Bắc
Sách, Nguyên bảo vệ ở thành Đông. (*)

2)

Sách, Nguyên bảo vệ ở thành Đông
Là cháu nòi Tiên với giống Rồng
Man Thiện không đành nhìn nước bại

3)

Trung Vương tiếp bước tổ cùng tông
Hồng Lạc ngàn năm rạng rỡ dòng
Khí khái anh thư hồn mãi vượng
Hào hùng nữ kiệt phách không vong
Mê Linh lạc nghiệp thêm bền chí
Giao Chỉ an cư khiến chặt lòng
Tại vị ba năm ngôi cử ngũ
Thanh bình thịnh trị khắp non sông.

4)

Thanh bình thịnh trị khắp non sông
Nói gót tiên nhân giống Lạc Hồng
Tổ quốc nào quên dù thịnh phế
Giang sơn vẫn nhớ dấu tồn vong
Xâm lăng Mã Viện không gìn nghĩa
Tự tận Trung Vương quyết giữ lòng
Sông Hát gieo mình gương liệt nữ

Lê Chân chẳng nở thấy nhà vong
Cùng quân Hợp Phố ghè tan xích
Giúp tướng Giao Châu chặt bỏ công
Bảo quốc tiền nhân xương máu đổ
Trung Vương tiếp bước tổ cùng tông.

Ngàn thu khí phách rạng trời đông.
ThanhSong ntkp - Xướng
Mồng 6 /02/Giáp Thìn, CA. Mar/15/2024
(*) Theo truyền thuyết, trong bài viết của tác
giả Trúc Phương. thi chồng Bà Trưng Trắc tên
Thi Sách, chồng Bà Trưng Nhị tên Hùng
Nguyễn.

TRUNG NỮ VƯƠNG
Tháng ba ngày sáu giỗ hai bà
Lịch sử oai hùng đất nước ta
Tiếng trống Mê Linh rền thúc giục
Khởi quân đuổi Hán trả thù nhà.

Đau lòng Thi Sách, lũ cuồng nông
Tô Định bày mưu giết hại chồng
Trúc Trắc ra tay thề diệt giặc
Cùng em Trưng Nhị hợp tâm đồng.

Ba năm chiến thắng giữ yên thành
Mã Viện quân tràn ngập quá nhanh
Nữ tướng can trường liêu tuần tiết
Trầm đời sông Hát giữ thanh danh.

Tám gương nhị vị đã quên mình
Gìn giữ cõi bờ quyết tử sinh
Trung Nữ Vương ngồi lưu hậu thế
Đời đời con cháu nhớ điều vinh.

Minh Thúy Thành Nội
Tháng 3/15/2024 (6 tháng 2 Âm Lịch)

NGĂM TRĂNG?
Cơ hội hiếm hoi, người vắng
Anh hỏi: - *Chịu không?* Nhiều lần
Sao em cứ hoài im lặng?
Anh chờ đến... tuổi muốn tặng!

Hồi hộp, sức mòn, lực cạn
Sao mà... phung phí thời gian?
Năm nay thịnh thời, vượng vận
Mình cưới, gia đạo bình an!

XA RỜI
Phải chi anh đừng mất
Tuổi hưu mình vui nhiều
Vợ viết, chồng ngồi vẽ
Cà phê thơm hương... yêu.

Phải chi anh còn sống
Bạn hữu rủ lòng vòng
Cửa sổ cùng đứng ngắm
Sẽ ấm lắm mùa đông!

*

Hương này mới thấy trăng sáng
Tròn vo, rất rõ ràng ràng
Mặt hồ soi thân làm dáng
Em nghiêng chi hướng quỳnh, lan?

Hay là yêu ai, cô bé?
Một đêm đã có hai trăng.
Ánh trăng thứ ba nào hé
Mà bé nhớ thương, mơ màng?
Á Nghi, 14.3.2024

Tim đâu anh đơn giản
Mắt cười luôn lung linh
Bên em, không ta thán
Cùng trân quý chữ Tình!

Em muốn gì, chưa nói
Anh đã tặng tốt, lành
Tim đâu người lãng mạn
Và tình tứ như anh?
Á Nghi, 13.3.2024

KHÓC MỘT CHÚT RỜI THÔI

Lily nằm ủ rũ trên giường khi tôi bước vào phòng nó rên lên:

- Mẹ, con buồn muốn chết luôn.
- Nỗi buồn không làm mình chết đâu con.
- Con sẽ tìm đến cái chết, con nhảy cầu Golden Gate.
- Mẹ sẽ đưa con đi San Francisco, lên cầu Golden Gate. Biển dưới đó lạnh lắm con.

Tim, mỗi tình đầu của Lily vừa chia tay, anh ta đã có người yêu khác. Lily đang thất tình đang đau khổ.

Tim làm việc ngành tài chính ngân hàng, chàng trai có công việc tốt, đẹp trai, lịch sự đóm dáng, luôn khéo ăn nói làm vừa lòng mọi người. Lần đầu tiên khi Lily đưa Tim về nhà giới thiệu tôi đã thấy không yên tâm với anh chàng đáng vẻ hào hoa bay bướm này. Lily của tôi tuy hai mươi mấy tuổi đời mà vẫn ngây thơ trung thực lắm, làm sao có cái nhìn tinh đời bằng tôi. Quen biết và yêu nhau 3 năm nhưng Tim chưa bao giờ bàn tới chuyện đi đến hôn nhân. Tôi không tin là Tim yêu Lily nhiều như Lily đã yêu Tim.

Đúng thế, Tim bỗng dần dần rời là Lily. Anh ta phản bội muốn bỏ rơi Lily nhưng lại kiếm có đồ vạ tại Lily làm cho anh ta phải... đau đớn chia tay. Kiểu vừa đánh trống vừa ăn cướp. Tôi hiểu điều đó nhưng Lily không hiểu.

Tim chia tay Lily vì... ghen. Khi Tim và Lily trong một bữa tiệc, bỗng có một chàng trai là bạn học cũ thời trung học nhận ra Lily nên đã đến chào hỏi chuyện trò. Lily và bạn đều mừng vui giây phút hội ngộ bất ngờ này. Tim nói đã cảm thấy bị “bỏ rơi” và “tổn thương”. Lý do lãng xẹt vậy mà Lily cũng tin và tự trách mình đã làm hư hỏng một chuyện tình.

Tôi ngồi xuống giường bên cạnh con gái và dịu dàng:

- Mẹ biết con rất yêu Tim, mong ước được là vợ Tim. Nhưng vì bất cứ lý do nào đó, không lấy được người mình yêu cũng đừng đau khổ bởi vì lấy được người mình yêu chưa chắc đã sung sướng hạnh phúc. Nghe con nói muốn nhảy cầu Golden Gate tìm cái chết dù con chỉ thốt ra trong lúc buồn chán, mẹ sẽ cho con nghe câu chuyện này.

- Cũng là chuyện thất tình nhảy cầu chết hả mẹ?

- Ừ, mẹ biết chuyện này khi còn ở Việt Nam, ở xóm mẹ. Tài là một chàng trai học dở con nhà nghèo, chỉ được cái mã đẹp trai, tán gái giỏi. Sau 1975, Tài đi thanh niên xung phong về không có việc làm, Tài theo vài người bạn đi buôn bán chợ trời đồ cũ ở chợ Tân Bình. Tài quen Nhạn, cô gái bán sạp quần áo trong chợ. Cô Nhạn con nhà khá giả, tuổi mới lớn, xinh xắn hiền lành, đã yêu “sét đánh” Tài phong trần trong chiếc áo thanh niên xung phong bạc màu nắng gió nông trường dù khác biệt học vấn và gia cảnh. Cha mẹ Tài đã mất, Tài đang sống chung cùng mấy chị

em trong căn nhà xập xệ của cha mẹ để lại. Cha mẹ Nhận không chịu gả con gái cho Tài, họ quyết liệt ngăn cản. Cô Nhận đau khổ và thất vọng... Một buổi chiều đã lang thang ra cầu chữ Y nhảy xuống sông tự tử.

Lily nhòm người dậy, chăm chú lắng nghe:

- Cô Nhận liều chết để bảo vệ tình yêu của mình. Cầu chữ Y có lớn có đẹp như cầu Golden Gate không mẹ?

- Đi chết mà cũng chọn nơi đẹp hả con? Cầu lớn hay nhỏ, cầu đẹp hay xấu nhảy xuống sông sâu đều chết như nhau. Nhưng may mắn là cô Nhận được người ta cứu vớt. Thế là sau cú chết hụt của con gái, cha mẹ Nhận đành phải chấp nhận cho Nhận lấy Tài còn hơn là sẽ có ngày vĩnh viễn mất con. Nhà gái bỏ tiền ra cưới hỏi cho đẹp mặt chứ nhà trai không cha không mẹ không cả bạc tiền.

Cô tiểu thư có nhà ba tầng lầu ở khu chợ Tân Bình về làm dâu xóm nghèo. Ngày ngày Tài chờ vợ đến chợ Tân Bình tiếp tục bán sạp quần áo cho mẹ để kiếm tiền còn Tài mãi mới xin được làm công nhân nhà máy X nhờ thuộc diện ưu tiên đã hoàn thành nghĩa vụ Thanh Niên Xung Phong. Khi Nhận sinh con, cô phải ở nhà chăm con không đi bán hàng chợ Tân Bình nữa, cũng là lúc gia đình lục đục, Tài dần dần lộ diện người chồng vũ phu, luôn chửi mắng và hành hung vợ. Nhận cắn răng chịu đựng, tình yêu này, hôn nhân này chính Nhận đã lao vào cho bằng được nên không dám thở than cùng cha mẹ.

Mẹ Nhận mỗi lần đến thăm con cháu, nghe hàng xóm nhỏ to bà biết chuyện, thương con thương cháu lại cho tiền. Có tiền, Nhận ít bị chồng đánh, khi hết tiền cô vợ tội nghiệp lại bị những trận đòn to trận nhỏ. Hàng xóm đã cầu cứu cha xứ xóm đạo đến tận nhà khuyên nhủ Tài nhưng cũng chẳng thể bảo vệ hay cứu được cô.

Lily ngạc nhiên:

- Anh Tài yêu cô Nhận lắm mà, sao anh ta thay đổi nhanh thế?

- Cô Nhận yêu Tài chân tình nhưng Tài không yêu Nhận, chỉ muốn lợi dụng cô con gái nhà giàu... Cũng như con và Tim, con yêu Tim chân tình nhưng Tim thì không. Anh ta đã bỏ con vì có người khác nhưng cố tình đổ lỗi cho con làm lý do chia tay. Tim không phải là người đàn ông tốt.

Lily im lặng nghe tôi nói tiếp:

- Ngay cả những người thật lòng yêu nhau, khi đang hẹn hò người ta nâng niu yêu quý nhau lắm nhưng khi đã thành chồng vợ thì khác, cuộc sống thực tế đời thường làm tan vỡ giấc mơ, làm người ta thất vọng nhau, chán ghét nhau. Không phải lấy được người mình yêu là ai cũng hạnh phúc tới răng long đầu bạc như người ta thường chúc nhau trong đám cưới.

Lily giục tôi:

- Mẹ kể tiếp đi, con thương cô Nhận quá.

- Mỗi lần cô Nhận bị chồng đánh, cô đã quỳ lạy van xin chồng tha hoặc chạy trốn sang nhà hàng xóm, nhưng sức chịu đựng có hạn. Khi đứa con 3 tuổi cô li dị người chồng tệ bạc vũ phu này. Tài trắng trợn ra giá nếu Nhận muốn quyền nuôi con thì phải chi cho anh ta một số tiền lớn. Nhận sẵn sàng bỏ cửa chạy lấy người, cha mẹ cô đã thí cho bằng rở bắt nhân món tiền để con gái và cháu ngoại được yên thân. Hôm ra tòa li dị Tài đã gửi cho tòa lá đơn đồng ý giao con cho vợ nuôi tới khi khôn lớn. Thâm tâm Tài nào muốn nuôi con vừa tốn công vừa tốn tiền. Thế là anh ta phải tay trách nhiệm và có tiền bỏ túi.

Lily bất mãn:

- Con ghét anh Tài.

- Hôm tòa án xử xong, cô Nhận đã đến cầu chữ Y, lang thang đúng nơi mà mấy năm trước cô đã đến.

- Trời ơi! Sao cô Nhạn đại khờ thế? cô Nhạn lại muốn nhảy cầu tự tử vì chia tay chồng hả mẹ?
- Cô đến đây để rùng mình nhìn xuống sông sâu, để thấy mình năm ấy đã dại dột nhưng may mắn thoát chết. Hôm nay cô cũng đã may mắn “thoát chết” lần nữa, là đã loại người chồng vũ phu hèn hạ ra khỏi cuộc đời cô, người mà cô từng yêu đắm đuối, từng muốn chết vì hắn. Cô Nhạn ăn mừng đầy con ơi.

Tôi trùi mền nắm tay con gái, thủ thủ tiếp:

- Nghe xong chuyện này con hãy bình tâm đi. Thời gian sẽ xoa dịu những mất mát, những niềm đau. Mẹ biết hiện nay con đang đau buồn vì chia tay Tim nên thốt ra những lời tuyệt vọng. Nếu con muốn, mẹ sẽ cùng con đến San Francisco, cùng con đứng trên cầu Golden Gate. Mẹ không tin con sẽ nhảy cầu cũng như mẹ không đời nào để con nhảy cầu đâu, nhưng mẹ sẽ để con đứng trên cầu và khóc, khóc tiền một tình yêu, khóc đã từ bỏ được người tình phản bội quay lưng.

Lily khấp mắt, nó đang lắng nghe tôi nói:

- Khóc một lần rồi thôi nhé, đừng dư nước mắt khóc cho một tình yêu chẳng ra gì. Mẹ sẽ đi cùng con trên cầu Golden Gate có bao người, bao xe cộ đang xuôi ngược, nhịp sống mãnh liệt hết ngày này đến ngày kia không bao giờ ngừng nghỉ. Tình yêu cũng thế, người này phụ ta nhưng có người khác sẽ yêu ta. Khi con đi từ bờ cầu Golden Gate bên này xuống chân cầu bên kia sẽ có một chân trời mới đang đợi chờ con đấy.

- Mẹ ơi, con hiểu rồi.

Lily mỉm cười đáp và hai dòng nước mắt đang lăn dài trên má...

Nguyễn Thị Thanh Dương

(Jan. 2, 2024)

TÌNH EM LÀ NHỮNG SÔNG DÀI

(Cảm tác “Những dòng sông dài nhất thế giới”)

Tình em cho anh là những dòng sông,
Dòng sông dài mà thế gian biết đến,
Chảy qua thành phố Cairo, Ai Cập,
Sông Nile hai bờ rợp bóng mát cây xanh.

Em chảy giữa đời em đi tìm anh,
Thương nhớ quá em chia làm hai nhánh,
Qua vùng sa mạc tình em nóng bỏng,
Anh có đợi em vùng châu thổ mênh mông?

Hay anh tìm em ở miền viễn đông?
Giữa đất Nga và Mãn Châu, Trung Quốc?
Sông Amur chảy quanh co, uốn lượn,
Đổ vào vịnh Tartar của Thái Bình Dương.

Khu vực quanh sông có nhiều loại chim,
Và đàn sếu về gọi hồn thơ mộng,
Anh thả ước mơ bay theo đàn cò trắng,

Tìm em đi, dù em rất xa xôi,
Miền Tây Trung Phi có dòng sông đầy,
Sông Congo với một phần biên giới,
Hai nước Congo chung một dòng sông.

Đừng về tháng Mười sông sẽ đóng băng
Đến tháng Tư tưởng như dòng sông chết.
Tìm em từ Tháng Năm đến tháng Chín,
Sông Mackenzie ở Canada.

Sông có lúc hiền có lúc phong ba,
Bên ghènh đá bụi cây soi bóng nước,
Hay mùa lũ nước sông dâng cuộn cuộn,
Thuyền ai không về bờ cỏ gió lay.

Với dòng Lang Thương, Trung Quốc. Từ đây
Sông Mêkong chảy qua nhiều lãnh thổ,
Sông lớn nhất của vùng Đông Nam Á,
Đổ vào Việt Nam qua chín cửa sông.

Anh hãy tìm em nơi Cửa Long Giang,

Thế nào giữa dòng anh cũng gặp em.

Nếu chưa mỏi lòng, hãy đến Trường Giang,
Điểm phân chia giữa Hoa Nam, Hoa Bắc,
Từ Thanh Hải vùng cao nguyên Trung Quốc,
Chảy về hướng Nam qua Tây Tạng vùng cao.

Em biết cả đời mình nhớ thương nhau,
Nên sông Trường Giang mới dài thăm thẳm,
Vào Vân Nam qua Tứ Xuyên, Hồ Bắc,
Đến Giang Tô chảy ra biển anh ơi.

Trên mảnh đất quê hương mình yêu quý,
Sông cho cá tôm, phù sa màu mỡ,
Bồi đắp ruộng vườn cây trái tốt tươi.

Những dòng sông dài chảy qua nhiều nơi,
Sông cũng biết tương tư và hò hẹn,
Em là sông. Anh hãy là đò dọc,
Đi theo em cho đến hết cuộc đời.

Nguyễn Thị Thanh Dương

Đơn Giản và Phức Tạp

Con người nếu được sống và suy nghĩ đơn giản thì có lẽ sẽ sung sướng, hạnh phúc hơn. Nhưng con người thường hay phức tạp hoá cuộc sống nên mới vương mang nhiều phiền não.

Người viết xin mời Bạn đọc bài thơ dưới đây của Thầy Thích Tánh Tuệ mở đầu cho bài tâm tình hôm nay của người viết nhé. Kính tri ân Thầy.

ĐƠN GIẢN VÀ PHỨC TẠP

Khi còn nhỏ thì đơn giản, lớn lên trở nên phức tạp.

Khi nghèo khó thì đơn giản, lúc giàu có trở nên phức tạp.

Khi thất thế thì đơn giản, lúc có địa vị thì trở nên phức tạp.

Tự nhận bản thân đơn giản, đánh giá người khác phức tạp.

Thật ra, thế giới này rất đơn giản chỉ có lòng người là phức tạp.

Mà suy cho cùng thì lòng người cũng đơn giản

Chỉ vì có lợi ích chi phối nên con người mới trở nên phức tạp.

Đời người, đơn giản thì vui vẻ.

Nhưng người vui vẻ được mấy người.

Đời người, phức tạp thì phiền não.

Nhưng người phiền não thì quá nhiều.

Cứ đơn giản những vấn đề phức tạp.

Cuộc sống này thư thái nhẹ nhàng hơn.

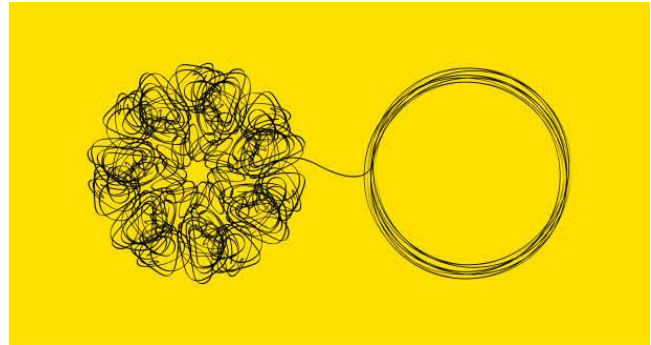
Đừng phức tạp những vấn đề đơn giản

Hồn thơ ngây nào nhuộm chuyện đau buồn.

Như Nhiên Thích Tánh Tuệ

Một người bạn văn nghệ cũng mới chuyển đến người viết Lời Khuyên dưới đây, tôi thấy hay hay nên xin được chuyển chia sẻ tiếp đến Bạn nhé.

LỜI KHUYẾN

... Người ta nói xấu con một câu, con nhớ hai ngày, thế là biến thành con bị người ta nói xấu hai ngày. Nếu như cả năm con vẫn nhớ, vậy thì con sẽ bị người ta nói xấu cả năm. Mà con đến chết cũng không quên, vậy thì chính con đã để người ta nói xấu cả đời.

Cho nên ấy à, người biết tu, ai nói gì trái ý, mình giận một chút rồi bỏ đi, xả đi. Giận làm chi, ôm cái giận là đại chớ không phải khôn, tội gì ôm cho khổ đời mình.

Người đã không ưa con thì dù con thánh thiện đến đâu trong mắt họ con vẫn là kẻ đa nghi, chi bằng con cứ sống tốt cuộc đời mình và quan tâm đến những người con yêu thương là được rồi.

Còn lại kệ đi.

(Nguồn: Email Bạn gửi-Cảm ơn chị T - Không thấy đề tên tác tác giả)

Như vậy bạn cần quên đi những điều làm mình không vui, đừng coi trọng những mâu thuẫn, hiểu lầm phát sinh trong cuộc sống, mà hãy xem đó như là một yếu tố giúp chúng ta mài dũa đời sống tâm linh của mình.

Trong cuộc sống bình thường, nếu chúng ta cầm mãi một vật gì trong tay hay giữ mãi một ý nghĩ gì quá lâu trong đầu, chúng ta sẽ cảm thấy mỏi mệt lắm. Tốt nhất là chúng ta nên buông nó ra thì sẽ cảm thấy thoải mái hơn như trong câu chuyện dưới đây:

Hãy Đặt Cốc Nước Xuống

Một giáo sư bắt đầu giờ giảng của mình với một cốc nước.

Ông giơ nó lên và hỏi các sinh viên, “Các bạn nghĩ cốc nước này nặng bao nhiêu?”

‘50 gam!’ ... ‘100 gam!’ ... ‘125 gam!’ ... các sinh viên trả lời.

‘Tôi không thể biết chính xác nếu không cân,’ giáo sư nói, ‘nhưng câu hỏi của tôi là: Điều gì sẽ xảy ra khi tôi cứ giơ cái cốc thể này trong vài phút?’

‘Chẳng có gì cả’ các sinh viên nói.

‘OK, vậy điều gì xảy ra nếu tôi giơ trong một giờ?’ giáo sư hỏi.

‘Tay thầy sẽ bắt đầu đau ạ’, một sinh viên trả lời.

‘Đúng vậy, và nếu trong một ngày thì sao?’

‘Tay thầy có thể tê cứng, và thầy có thể bị đau cơ, tê liệt, chắc chắn phải đến bệnh viện,’ một sinh viên khác cả gan nói Và tất cả lớp cười ồ.

‘Rất tốt. Nhưng trong tất cả các trường hợp đó, cân nặng của cái cốc có thay đổi không?’, giáo sư lại hỏi.

‘Không ạ,’ các sinh viên trả lời.

‘Vậy, cái gì khiến cho tay bị đau, cơ bị tê liệt? Và thay vì việc cứ cầm mãi, tôi nên làm gì?’

Các sinh viên lúng túng. Rồi một người trả lời, ‘Đặt cốc xuống!’

‘Chính xác!’ giáo sư nói, ‘Các vấn đề trong cuộc sống cũng giống như thế này. Khi bạn giữ nó trong đầu vài phút thì không sao. Nghĩ nhiều hơn, chúng làm bạn đau. Và nếu cố giữ thêm nữa, chúng bắt đầu làm bạn tê liệt. Và bạn sẽ không thể làm gì được nữa.’

Lời bình:

Nghĩ đến những vấn đề trong cuộc sống là điều quan trọng, nhưng điều quan trọng hơn là hãy nhớ ‘đặt chúng xuống’ vào cuối mỗi ngày khi bạn đi ngủ. Nhờ vậy, bạn tránh được stress để khởi

đầu một ngày mới thật tinh tảo, khỏe mạnh. Và đó là thứ giúp bạn có thể giải quyết mọi vấn đề.
(Nguồn: Email bạn gửi- Cảm ơn anh TH)

Xin mượn mẫu chuyện Thiên dưới đây để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay, bạn nhé.

Bỏ Xuống

Khi Phật còn tại thế, có một vị Bà la môn tên Hắc Chi hai tay mang hai chiếc bình hoa đến ra mắt. Phật thấy vậy nói: “Bỏ xuống!”

Hắc Chi đặt chiếc bình bên tay trái xuống.

Phật lại nói: “Bỏ xuống!”

Hắc Chi đặt chiếc bình bên tay phải xuống, nhưng Phật vẫn nói: "Bỏ xuống!"

Hắc Chi ngạc nhiên nói: “Có hai chiếc bình hoa, tôi đã bỏ hết, chỉ còn hai tay không, đâu còn gì để bỏ xuống nữa. Xin hỏi đức Thế tôn bảo tôi bỏ cái gì?”

Phật nói: “Ta hoàn toàn không bảo người bỏ hai chiếc bình hoa kia xuống. Cái ta bảo người bỏ xuống là bỏ cái lòng tự đắc, cái tâm kiêu ngạo, là lục trần lục thức của người kia. Khi người buông bỏ tất cả những thứ ấy xuống, lúc ấy người mới giải thoát khỏi xiềng xích sinh tử”.

(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Riêng thiên ý, nếu chúng ta vẫn giữ được nụ cười và tình thương yêu đối với mọi người, mọi vật thì chúng ta sẽ thấy cuộc đời này vẫn còn đẹp! Bạn đồng ý chứ?

Cũng trong tinh thần đơn giản trong việc ăn uống khi cậu công tử về thăm ba mẹ, ngoài những buổi ăn cơm do mẹ nấu những món ăn công tử thích, chúng tôi được cậu chở đi ăn bên ngoài hay order thức ăn giao tận nhà cho tiện việc sổ sách để thay đổi khẩu vị luôn.

Mời Bạn xem cho vui 2 youtube cậu công tử nhà tôi order thức ăn nhanh giao tận nhà để ăn cho nhanh, cho gọn nhé.

1-Vương Order Chinese Food ăn ở nhà vì trời tuyết không đi ăn ngoài được:

<https://youtu.be/zTnf20B6RoA>

2- Vương order Pizza và Taco ăn ở nhà vì trời tuyết lạnh nhiều:

<https://www.youtube.com/watch?v=GgxxUwl34Sc>

Chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi –MCTN 703-ORTB 1133-31324)

MỐI TÌNH SON SẮT

Thập tự kia, Chúa giang tay chờ đó

Nếu Mùa Chay này anh có bận khoản
Lỗi lầm xưa vẫn chưa kịp thống hối
Hãy nhớ rằng Chúa đã tha thứ tội
Dẫu tim anh còn khô héo, hững hờ.
Nếu Mùa Chay này anh thấy bơ vơ
Nhớ chiều nao trên đồi kia hiu hắt
Mão gai nhọn Ngài đơm đau chát ngát
Và lưỡi đòng đâm thấu cả tâm can.
Nếu Mùa Chay này anh có hoang mang
Đòi Can Vê xưa mắt Ngài nhỏ lệ
Mây tím ngậm ngùi, máu đào loang đỏ
Về đi anh, để sám hối tội đời.
Nếu Mùa Chay này anh còn chơi vơi
Giữa biển đời nhiều phong ba, bão tố

Đợi anh về, tìm giây phút bình yên.

Thân mọn hèn trong tình Chúa vô biên
Dâng lên Ngài đi, ngàn lời cảm mến
Đứa con đi hoang đã về tới bến
Dưới bóng Cha hiền, xoá vết thương đau.
Giọt lệ ăn năn, tha thiết đem dâng
Là của lễ mỗi mùa Chay thống hối
Lòng người mãi còn đa đoan muôn lối
Nẻo chính đường ngay sao lấm ngại ngần.
Và nếu anh còn thương nhớ băng khuâng
Những cuộc tình trần gian đã đánh mất?
Có tình nào đẹp bằng tình son sắt
Mang khổ hình chịu chết chỉ vì Yêu!

Kimloan

THE GOOD SAMARITANS

Hồi gia đình tôi còn ở căn nhà cũ, garage nằm ở phía sau nhà. Bữa chiều đó vợ chồng vừa về đến nhà sau khi đón hai đứa nhỏ tan học, thì tá hỏa thấy cửa garage vẫn mở tang hoang, chắc là buổi sáng lu bu nên vội chạy xe ra ngoài mà quên kéo cửa garage. Tôi đang xem xét mọi thứ có mất gì không thì hai vợ chồng hàng xóm, người da trắng, ở phía đối diện sau nhà, bước qua mỉm cười thân thiện. Thực ra, nhà của họ ở phía đường bên kia, nhà tôi phía đường bên này, chỉ có hai cái garage hai nhà mới là... hàng xóm của nhau. Chúng tôi chưa bao giờ có dịp đối mặt nói chuyện, chỉ là thỉnh thoảng lúc chạy xe đi làm, đúng lúc họ luẩn quẩn trong garage hoặc đang làm vườn thì gật đầu chào nhau mà thôi. Người chồng đứng ngay cửa garage, bắt chuyện:

- Cô quên kéo cửa garage từ buổi sáng.

- Dạ, tôi lu bu với hai đứa nhỏ trên xe nên đã quên.

- Nhưng cô đừng lo, đồ đạc trong garage còn y nguyên vì đã có tôi dòm chừng.

Tôi trở mặt ngạc nhiên, tưởng ông hàng xóm nói đùa, nhưng bà vợ đã kịp chen vào:

- Cô may mắn đấy thôi, bữa nay ông được nghỉ làm, nên ngồi ngoài garage cả buổi sửa xe nhân tiện để mắt qua garage nhà cô.

Thế là từ đó tôi biết tên hai vợ chồng là Jerry và Wendy.

Hơn một tháng sau, khi gia đình tôi đang quay quần ăn bữa cơm tối thì Jerry đến gõ cửa trước nhà, tôi ngạc nhiên:

- Có chuyện gì vậy Jerry ?

- Laura nè, nhà cô lại quên kéo cửa garage nữa đấy.

- Không thể nào! Sáng nay tôi đã nhìn rất kỹ sau khi chạy xe ra ngoài.

- Đúng vậy, buổi sáng cô có đóng, nhưng mới đây, cửa garage vẫn mở. Tôi nhìn qua, thấy đủ hai chiếc xe, rồi đợi thêm gần nửa tiếng vẫn không thấy cửa garage đóng lại, nên tôi đi qua đây báo tin nè.

Lúc này chồng tôi mới thú nhận:

- Là lỗi tại tôi, hồi nãy tôi là người về nhà sau cùng, đúng lúc có người gọi phone nên tôi ra khỏi xe đi thẳng vào nhà. Cảm ơn Jerry thật nhiều.

Nhà của Jerry là một căn nhà cũ, nhưng nhờ khéo tay mà Jerry biến nó thành căn nhà xinh xắn, mỹ thuật, đẹp mắt, ai đi ngang qua cũng phải dừng lại ngắm. Jerry còn là handy man

yêu thích sửa xe, thỉnh thoảng nếu không ở miếng vườn nhỏ trước nhà thì y như rằng Jerry đang ngồi ngoài garage với ngón ngang dụng cụ xe cộ. Có lần hai vợ chồng tôi đi bộ ngang qua, thấy Jerry say sưa chăm chút một giàn hoa leo, tôi khen thật lòng:

- Trời, nhìn khu vườn nhà ông, tôi thấy đời đẹp hơn nhiều.

Jerry cười hài lòng nói “thank you”, đúng lúc bà vợ Wendy bung ra khay bánh muffin còn nóng hổi, đưa Jerry một cái, và mời cả hai vợ chồng tôi, còn bỏ thêm hai cái vào túi giấy bảo đem về cho hai đứa nhỏ. Wendy cười rạng rỡ:

- Bánh ngon không? Ngày mai tôi đem qua nhà thờ làm bake sale đó!

- Oh, Angelican Church ngay đầu ngã tư phải không? Tôi sẽ ghé mua ủng hộ muffin của Wendy để cảm ơn Jerry đã nhắc nhở chúng tôi chuyện cái cửa garage. Tôi vẫn... rình rập nhà của ông bà, hy vọng có ngày ông bà quên đóng garage để tôi được canh chừng giúp mà vẫn chưa có dịp.

Jerry cười vang:

- Cô mơ đi, sẽ không có ngày ấy đâu, vì Wendy nhà tôi đã nghỉ hưu non, ở nhà mỗi ngày lo chuyện bếp núc và cuối tuần giúp việc ngoài nhà thờ.

Tôi hôm đó chồng tôi cảm hứng:

- Xóm này ngay khu đường lớn, xe cộ tấp nập, hàng xóm cùng con đường không có dịp giao tiếp nhiều, nhưng bù lại, hai nhà hàng xóm ở phía hai con đường song song với con đường nhà mình rất dễ thương, tử tế.

Ý của ông xã tôi muốn nhắc đến nhà hàng xóm bên kia con đường phía trước.

Hôm ấy chúng tôi đang đứng hái trái cây táo trước nhà, có chiếc xe tấp vào bên đường và hai mẹ con người da trắng bước ra, đưa tôi gói quà nhỏ:

- Cái này là của nhà cô, vì chúng ta chung một số nhà, nhưng nhà cô đường 97, nhà tôi đường 96, nhân viên bưu điện sơ ý giao lộn.

Tôi nhìn qua gói quà, tên tôi là người nhận, và tên người gửi là bà chị ruột bên Texas, rồi đáp:

- Đúng là của chị tôi, tôi có thể nhắm mắt đọc địa chỉ bà chị cho cô làm tin nhé.

- Không cần đâu, tôi đã nhìn địa chỉ trên bảng số nhà cô rồi kìa, tôi giao cho cô luôn, khỏi mất công làm phiền bưu điện.

Trong Kinh Thánh có câu chuyện Chúa Giesu kể một dụ ngôn: một người kia dọc đường bị rơi vào tay kẻ cướp, chúng lột sạch người ấy, đánh nhừ tử, rồi bỏ đi, để mặc người ấy nửa sống nửa chết. Tình cờ, có thầy Tư Tế cũng đi trên con đường ấy. Trông thấy người này, ông tránh qua bên kia mà đi. Rồi cũng thế, một thầy chức sắc khác đi tới chỗ ấy, cũng thấy, cũng tránh qua bên kia mà đi. Nhưng một người Samari, thuộc tầng lớp vô danh thấp hèn trong xã hội, tới ngang chỗ người ấy, chạnh lòng thương, lấy dầu, rượu đổ lên vết thương và băng bó lại, rồi đặt người ấy trên lưng lừa của mình, đưa về quán săn sóc. Từ đó, chúng ta có câu “the good Samaritan” dành cho những người không quen biết nhưng sẵn lòng giúp đỡ người khác, dù chỉ là những việc bé mọn. Tôi cũng đã có những good Samaritans thiệt dễ thương.

Rồi chúng tôi tìm được ngôi nhà mới ở phía Bắc thành phố. Mấy bữa lục đục khiêng máy thùng đồ ra ngoài garage, Jerry đã mau mắn qua thăm hỏi:

- Nhà cô sắp bỏ xóm này rồi ư?

- Đúng vậy Jerry ơi. Các con tôi đã lớn, chúng muốn đổi nhà, hơn nữa, khu đó thuận tiện hơn cho chồng tôi đi làm, mà lại gần nhà thờ Việt Nam nữa. Chúng tôi đã tính cuối tuần qua chào tạm biệt ông và Wendy.

- Mà sao không thấy cô để băng bán nhà?

- Dù không được làm hàng xóm với ông nữa, nhưng thỉnh thoảng chúng tôi cũng sẽ về đây, vì căn nhà này cho người ta mượn, chớ không bán.

- Vậy thì chúc mừng, cuối tuần chắc chắn Wendy sẽ có muffins để tiễn gia đình cô.

Căn nhà mới hiện tại, garage dính liền phía trước căn nhà. Do “kinh nghiệm” từ căn nhà cũ, tôi luôn cẩn thận đóng cửa garage mỗi khi ra khỏi nhà cũng như khi về nhà, thậm chí buổi tối trước khi đi ngủ, tôi còn hé cửa để kiểm tra cửa garage mấy lần mới an tâm, thành ra chưa có cơ hội cho good Samaritan xuất hiện.

Một buổi sáng cuối tuần, tôi đang nằm “nướng” trên lầu thì nghe tiếng máy thổi tuyết bên hông nhà, tôi thầm nghĩ anh chàng xúc tuyết người Việt bữa nay chịu khó đến sớm. Tôi xuống dưới nhà pha cà phê, nhân tiện mở cửa trước xem xét thì, ủa, sao tuyết vẫn ngập đầy thềm, và ngập lồi đi trước nhà, chả lẽ cậu xúc tuyết sẽ trở lại làm tiếp? Đến trưa tôi đang nấu cơm thì nghe tiếng cào tuyết trước nhà, tôi liền chạy ra, gặp cậu xúc tuyết, tôi hỏi:

- Có phải hồi sáng em đến thổi tuyết bên hông nhà?

- Dạ không chị ơi, em mới tới mà. Chắc nhà hàng xóm sau nhà chị, chung cái sidewalk bên hông đó, họ làm sạch sẽ lắm, mà nhiều lần rồi đó, hông phải bữa nay thôi đâu, em tưởng chị biết chứ!

- Chà, chiều dài hai căn nhà, hai vườn sau nữa, cộng lại cũng không ít, mà trời thì lạnh lẽo.

Vài bữa sau có một trận tuyết nữa. Buổi sáng hôm đó tôi lại nghe tiếng máy thổi tuyết bên dưới. Tôi bước ra khỏi giường, nhìn xuống cửa sổ, thấy một người đàn ông trùm áo lạnh kín mít, nón che đầu và khăn quàng che miệng, đang đi chầm chầm thổi tuyết suốt chiều dài sidewalk, đúng như lời cậu xúc tuyết suy đoán. Tôi liền vào phòng vệ sinh đánh răng, rửa mặt, rồi xuống dưới nhà, tìm chiếc áo khoác, mang vớ và giày boots ấm áp, mở cửa trước nhà, đi bộ qua bên hông, với ý định cảm ơn người hàng xóm tốt bụng, nhưng đã quá trễ, tôi chỉ kịp nhìn thấy bóng dáng người ấy đang đi bộ ngược trở về phía bên kia.

Vậy thì hai năm đã rõ mười, chính người ấy là good Samaritan của gia đình tôi chứ còn ai trồng khoai đất này.

Tôi lại chợt nhớ hồi mùa thu, một buổi chiều có một cơn mưa dữ dội, giông gió như thác đổ. Đến tối, ông xã đi làm về muộn, thấy sidewalk bên hông nhà vương đầy những nhánh cây, cỏ, hoa, lá, ... có lẽ chúng kẹt lại do nước rút sau cơn mưa, định bụng sáng hôm sau ngủ dậy sẽ ra quét dọn. Nhưng dù cố dậy sớm hơn thường lệ, chồng tôi mới biết có người còn dậy... sớm hơn và đóng rác cỏ đem qua đã biến mất, sạch sẽ, như “chưa hề có cuộc bão giông”.

Tôi quyết chí rình cho bằng được, để “bắt quả tang” the good Samaritan này, thì mới cuối tuần rồi, vừa nghe tiếng thổi tuyết thân quen như thường lệ, tôi nhanh chóng tung mền gối, khỏi cần vào phòng đánh răng rửa mặt, lao ngay xuống nhà, chụp vội chiếc áo khoác và xỏ vội đôi giày boots, chạy ào ra sân, đúng lúc người ấy đang thổi đoạn cuối ngay góc nhà. Tiếng máy thổi tuyết quá ồn nên anh ta không nghe tôi la lớn “hello” đến mấy lần. Tôi phải bước ra trước mặt anh ta mới dừng máy, ngược nhìn tôi trong bụi tuyết còn bay mù trời. Tôi chấp hay tay trước ngực như thay lời cảm ơn, rồi nói:

- Té ra, anh thổi tuyết cho nhà tôi bấy lâu nay mà hôm nay tôi mới biết!

Anh ta cười hiền hòa, xua tay:

- No problem, cô đừng quan tâm.

- Gia đình tôi có nhờ cậu xúc tuyết làm giùm, nhưng cậu ấy đi làm nên chỉ đến sau giờ trưa.

- Tôi đã nói không sao mà.

Nói rồi anh ta quay bước, tôi gọi giật lại:

- Thank you again. À mà nè, hồi mùa thu anh cũng quét lá khúc này giùm tôi luôn, có phải?

Anh ta lại gật đầu, cười cười, rồi tiếp tục bước đi.

Tôi kể chuyện này cho cô bạn thân cùng xóm Edmonton, cô ấy nói:

- Ở xứ này tình làng nghĩa xóm không đậm đà thân thiết như hồi còn bên Việt Nam, nhưng không có nghĩa là không có. Tóm lại, nơi đâu lúc nào cũng có người tốt, bất kể dân tộc, màu da. Ông hàng xóm của bà bao nhiêu tuổi, già trẻ ra sao?

- Ui, thỉnh thoảng hai nhà có “gặp” nhau xa xa qua hàng rào sân sau. Gia đình đó đạo Hồi, chồng thì râu ria rậm rạp, vợ thì khăn che kín chỉ lòi hai con mắt, đó ai biết ông bao nhiêu tuổi. Tui cũng chưa kịp hỏi tên, nhưng có một điều chắc chắn, đó là một good Samaritan.

Kimloan

Edmonton, Tháng 3/2024

ANH ƠI! GẦN MỰC THÌ ĐEN!

Không chơi với phường gian xảo
Tránh xa hai sắc đỏ hồng
“Đại đồng”? Mơ ước viễn vông
Rước giặc về hại nòi giống!

Cận... lữ, “*gần đèn thì sáng*”
Yếu tố số một: niềm tin,
Lập trường kiên cố như in
Không đen? Nhớ tránh xa... mực!
Ý Nga, 13.3.2024

NHỮNG KHÍA CẠNH CUỘC ĐỜI

Em may giày bằng chỉ... cỏ
Làm sao leo núi lâu đây:
Tánh tình sân si lộ rõ
Chuyện nhỏ nhặt gì cũng gây?

Hướng Đạo không dạy gây gỗ
Chuyện chi cũng: - Tức thấy mờ!
Thoát hiểm phải tránh sụp hồ
Rừng sâu tránh rắn điên rồ.

Tập tánh thương yêu đồng đội:
Thương cả cò, sóc, cóc, sò...
Giúp mưu sinh con bụng đói
Quý rau cỏ lạ giúp no!

*

Hãy học giúp ích cho giới
Xã hội nhiều người cần em
Tu... thân? Không cần ngoài đẹp,
Tích đức? Chẳng ngại... hùm gầm!

NGÔN NGỮ

Hết “toa, moa” lại “Qua qua”
Qua qua, lại lại hóa ra bạn già
Tây u nghe được chắc là
Nhập ma tàu hỏa ở nhà Việt Nam?

Sao mà chữ nghĩa tham lam
Học hoài hồng hiệu “An Nam” nói gì
Hỏi chi cũng cứ: - *Merci!*
A e, á, ó, i, y... nhưc đầu!
Ý Nga, 13.3.2024

YÊU?

Khen chi từ người xuống... vượn?

*

Khi chấm dứt chiến tranh
Bao anh hùng tuần tiết
Sao đã có “hòa bình”
Còn đem dân, binh giết?

Dã tâm người cộng sản
Là cưỡng chiếm, xâm lăng
Mạng dân đà không kể,
Tổ quốc cũng chẳng màng!

Thờ sinh viên phản chiến
Mi tiếp tay gian tà
Tuyên truyền điều độc ác
Tội lớn khó thứ tha!

Thời sinh viên thiên tả
Người có sống ra... người?

Mèo kêu xó nhà cũng... ngộ:
Giải thoát thú nhà rủi ro
Chung quanh nhiều người đau khổ
Em tu, tâm tránh tối mò!

*

Tu hành kiêu Hồ: Pác Pó
Đề công an Cộng chúng “tu”:
Nhuyễn như ăn chơi khoe của,
Khoe tài hót bạc rất... cừ!
Càng khoe ngon lành bánh tẻ
Cộng càng ăn hoài chẳng no!

*

Uyên bác, học hành cho tỏ
Xú ngôn? Em chờ đại khờ!
Ý Nga, 11.3.2024

SAO MÀ NGÂY THƠ?

Cạm bẫy và tử lộ
Cộng như mùi thơm nồng
Mi đi tìm sinh lộ
Sao ham sắc “lạ”: hồng?

Bây giờ thấy thắm thía
Cộng nắm tẩy trong tay
Sinh tử phù chúng cầy
Tha hồ bị... đọa đày!
Ý Nga, 10.3.2024

“VĂN NGHỆ”?

Thèm chi những chiếc ghé
Bao bọc vết máu tanh
Bằng gấm nhung đỏ mượt
May từ chi yêu tinh?

Ghé nhỏ thay dạng... đỏ,
Ghé... hồng đôi kiêu to
Cơm không ăn, ăn... ghé?
Ăn hoài vẫn chưa no!

Đặt đầu này: thiên tả,
Đổi góc kia: thiên... tà!
Mời chào kẻ tối dạ.
Người thông minh tránh xa!

*

Đánh bóng màu vờ... vệt

Bây giờ nằm tán... “vượn”,
Ngồi lê la bàn... hươu.

Nếu Việt Nam độc lập
Sao chẳng có tự do?
Hạnh phúc? Đừng lên giọng
Chính mi cũng trở cờ:

Chạy! Ra đây âm ớ
Xin ty nạn, âm no
Trò “Việt kiều yêu nước”
Về? Chưa hẳn được... vô!

Đảng tăng mi: một nợ,
Hạ mười chỗ... kia... kia
Dụ bọn tham vào rọ
Cướp sạch! Đuổi bầy dìa!

*

Ôn trang sử cận đại
Mi ở thế thượng thừa:
Cộng Hòa nuôi ăn, học,
“Đế quốc” nuôi mướt da.

Hồi đầu? Tìm danh hão!
Lợi dụng xong, đảng... xua!
Đảng yêu? Thật khó hiểu!
Ngoại tệ dâng thì... lừa...
Vô!

Ý Nga, 11.3.2024

HƯƠNG THƠ

(Kính tặng người Việt Ty Nạn Chính Trị giữ
vững lập trường Quốc Gia.)

*

Tháng Tư khó viết được gì
Cho vui tâm trạng người đi xa Nhà
Xa từ mấy chục năm xưa
Nhớ thương làng cũ, ngôi chùa, Mẫu Thân...

Ngày rời Nước, hận sôi gan
Các em, Từ Phụ... Dặm ngàn, thương ơi!
Tuổi hai mươi mới vào đời
Xót xa trăm mối, ngậm ngùi mang theo.

Năm... năm... vạn nỗi sầu đeo
Chia từng nhịp thở thương yêu gia đình

Bắt chuột xong chụp... gà:
- Theo đảng đời “no ấm”,
Theo giặc hưởng “thái hòa”!

Ru: - Ngủ nghê làng xóm,
Xúi: - Quên đau nỗi Nhà!
Làm lam nham, bậy bả
Cù nhậy nọ... tề... kia:

Bà lẳng lơ nịnh hót,
Bã chã dâm tà: ca,
Ông nhảy quanh, thô tục
Vái nhau: - Cùng kiêu sa!
Ý Nga, 7.3.2024

Trôn nhanh trong cảnh “hòa bình”:
Máu me, tội ác, dân tình oán than!
Ý Nga, 10.3.2024

THỊ...

- Gọi phần Tôm... Bò Reo
Sao nó... nằm cong queo
Đỏ tươi, không léo néo
Trên đĩa khói xì xèo?

*

- Đồi nhé: Lầu Bò... Tôm?
Mò... tôm nó chết chìm
Cho Ai thôi làm nhảm
Dùng bữa bớt rồi rem!

Ở nhà chẳng ấm êm,
Ra ngoài cũng lèm bèm
Loa oang oang như Vem
Ra rả suốt ngày đêm.

Sao mà Cung khó tính!
Ý Nga, 7.3.2024

CỬA ÍT LÒNG NHIỀU

Mỗi năm ngày phụ nữ quốc tế 8/3 tôi đều nhớ về một kỷ niệm thật ngọt ngào khó quên thời tôi còn đi làm.

Vừa đẩy cửa bước vào phòng làm việc, đã thấy trên bàn một hộp kẹo the hình trái tim, được gói bằng giấy bóng trong với chiếc nơ đỏ xinh xắn; ngó ra bên ngoài, xem ai là người đã để hộp kẹo này trên bàn tôi, không một bóng người trên tầng làm việc của tôi.

Bỏ bớt áo khoác ngoài nặng nề ra, mở máy rồi bước ra ngoài phòng. Hôm nay là ngày phụ nữ 8 tháng Ba, tôi đã phải vô sớm hơn các nhân viên khác để lén đặt những viên kẹo hình trái tim với đủ mùi vị cho những đồng nghiệp và nhân viên dưới quyền trực tiếp của tôi; thế mà ai đã vào sớm hơn tôi để cho tôi gói quà nhỏ này đây!

Tôi là cấp trên của bộ phận lo giấy tờ nhân sự, kế toán nên lúc nào cũng bận rộn, nhất là thời bây giờ không giống như ngày xưa cứ một người làm mãi một công việc đến hết đời rồi về hưu, mà thay đổi người liên tục để tìm người giỏi, trẻ, tháo vát vào ngân hàng để đem lại lợi nhuận ngày càng nhiều. Tôi cũng là một điển hình trong những người được đề cử vào chức vụ này từ vài năm gần đây, vì họ thấy tôi siêng năng, thật thà, mê công việc hơn... giờ cơm trưa.

Sau khi phân phát kẹo một cách bí mật xong, tôi đi một vòng từ tầng dưới lên tầng trên xem ai là người đến đầu tiên, vẫn không tìm ra ai cả, sự nhớ ra chính mình là người vừa mở security code đầu tiên vào ngân hàng sáng nay. Vậy chắc là tối qua có người ở lại làm việc trễ rồi họ đã để kẹo lên bàn cho tôi!

Dù đã vào tháng ba, nhưng trời Canada hãy còn lạnh, gió thổi mạnh, tuyết vẫn rơi nhưng ít hơn so với tháng 12 và tháng Giêng. Mọi người vẫn co ro trong chiếc áo coat dày đi làm, chứ chưa ai thay áo của mùa xuân cả. Trong metro rất nhiều người ho, cảm nên tôi cũng không ngoại lệ, phải đem theo nước gừng đi để nhấm nháp cho bớt đau cổ.

Cầm hộp kẹo the trên tay, từng viên kẹo hình trái tim đủ màu thật xinh, trên mỗi viên kẹo lại có chữ viết I, L, U, dễ thương, lại made in France nữa chứ; tôi thầm đoán:

- Chắc cô bạn bên cạnh phòng người Lebanese đã cho để cảm ơn tôi đã làm dùm phần công việc khi nàng đi nghỉ hè ba tuần đây mà. Hay của anh Tommy cho vì tôi đã cho cậu này một khóa học miễn phí tuần vừa qua về kế toán đây...

Đúng 8:00 mọi người có mặt đông đủ trong phòng làm việc, ai cũng chạy lại phòng làm việc của tôi chào và cảm ơn gói kẹo surprise mà tôi đã để trên bàn làm việc cho mỗi người. Tôi hỏi Claire, cô bạn ngồi phòng đối diện:

- Sao chị có thể đoán ra là em cho vậy?

- Tại em là người chịu trách nhiệm của chúng tôi ở đây, nên chúng tôi đoán là em cho là đúng rồi! ai là boss thì người ấy cho mà!

Tôi giờ hộp kẹo của tôi trên bàn ra cho Claire xem:

- Lạ ghê nè, chị đoán xem ai đã cho em hộp kẹo này? Sáng vô đã thấy hộp kẹo này trên bàn rồi đó!

- Em thử hỏi ông Georges đi, ông là boss của em thì chắc ông cho em đây!

- Hum... Để em đi hỏi xem sao. Lạ quá năm trước đâu thấy ông cho em cái gì đâu!

- Thì mỗi năm mỗi khác, ý nghĩ con người ta cũng thay đổi theo mỗi ngày mà. Em đi hỏi đi rồi nhớ cho chị biết nhe, chị cũng... tò mò lắm đó. Hihihhi...

Chị ấy đi ra khỏi phòng, tôi bèn chụp hình chiếc hộp kẹo bé bé xinh xinh ấy, gửi qua email cho Georges đề là “Cảm ơn ông đã cho tôi hộp kẹo the này nhé, thật dễ thương và tôi rất cảm động, đúng lúc tôi đang bị cảm, đau cổ.”

Chờ một lúc, tôi nhận email của Georges: “Cô làm rồi, tôi không phải người cho cô hộp kẹo này đâu, xin lỗi nhé. Chút nữa tôi mời cô đi ăn cơm trưa cùng với các nhân viên nữ vì hôm nay là ngày phụ nữ quốc tế. Cô hãy báo tin cho cho cả phòng...”

Tôi suy nghĩ mãi không hiểu ai là người giấu tay của chiếc hộp kẹo này! Có phải đúng tôi là người họ muốn cho không hay gởi lộn người, lộn phòng? Tôi lật qua lật lại gói giấy bên ngoài với tám card đề tên tôi rõ ràng, nhưng không hề có tên người gởi. Tức quá tôi gởi email hét cho cả bộ phận làm việc để tìm thủ phạm... thế mà vẫn không ai nhận hết mới lạ chứ! Tôi tự nhủ “Thôi kệ! cây kim trong bọc lâu ngày sẽ lòi ra.” Thế là tôi ung dung gặm nhấm từng viên kẹo the ngọt ngào cho bớt đau cổ, cầm đầu tính toán sổ sách chi tiêu đến quên cả việc vừa xảy ra.

Thời gian lao vun vút, cuối năm mọi ngân hàng ở Montreal đều phải làm thêm buổi tối để phone gọi khách hàng đóng RRSP (Registered Retirement Savings Plan) một loại tiền tiết kiệm mà chính phủ cho phép mỗi người dân đóng để dành cho phần hưu trí của mình, được giảm thuế. Bộ phận nào cũng phải làm overtime để gọi cho khách hàng và lấy hẹn với chuyên viên tư vấn tài chánh vào một ngày thích hợp.

Tôi vừa bắt đầu gọi cho người khách đầu tiên của một list dài khoảng năm sáu chục người, tiếng phone reng bên đầu giây bên kia:

- Allo, cho tôi nói chuyện với bà Michelle Tanguay, tôi là Annie làm ở ngân hàng X...
- Oh cô Annie, tôi đã tìm cô bao lâu nay mà không gặp!
- ??
- Tôi có đến nhà băng tìm cô, hỏi chỗ quầy tiếp tân, họ nói cô không làm chỗ đó nữa, mà đổi đi một bộ phận khác. Tôi có hỏi cho gặp cô mà họ nói lúc đó cô không có ở văn phòng. Tôi có để lại cho cô một hộp kẹo the mua ở Pháp vào đúng ngày St. Valentine đó, cô có nhận được không?
- Ah thì ra là chị! Em cảm ơn chị nhiều lắm. Em có đi tìm người đã cho em quà. Trong ngân hàng không ai biết người để lại hộp kẹo trên bàn làm việc của em là ai. Thế mà đã cả năm nay rồi... Mà sao chị vô được chỗ làm của em vậy?
- Thì cô biết đó, con gái tôi là người lau dọn cho nhà băng mà, nó nói cho tôi biết là cô đã đổi không làm chỗ chuyên viên tư vấn nữa mà đã vào bên trong làm về sổ sách giấy tờ kế toán rồi. Nó có nói tôi là trước mỗi văn phòng đều có tên và chức vụ nên tôi biết là cô đã lên chức. Nó đã đặt gói kẹo đúng chỗ cô ngồi rồi. Không sợ mất!
- Vậy sao chị không phone cho em biết sau đó? Đợi đến bây giờ em phone mới gặp chị. Em thật thất vọng không hiểu ai đã cho mình, tìm quá chùng luôn! Vậy mà em đã ăn hết hộp kẹo rồi!
- Haha... Tôi nghĩ cô nhận được là vui rồi, không cần thất vọng người gọi là ai. Cô Annie chắc cũng ngạc nhiên lắm há. Tôi cảm ơn cô đã giúp tôi đầu tư cả mấy năm nay. Bất cứ việc gì tôi phone cô cũng làm cho tôi, ngay cả lúc tôi nằm nhà thương cách đây mấy năm. Nhờ cô chuyển tiền đóng RRSP cho tôi, cô cũng làm được qua con gái tôi đem tờ giấy về cho tôi ký rồi cô chuyển tiền đóng dùm tôi, tôi mang ơn lắm, không có ai dễ thương và giúp cho tôi nhiều như cô...
- Chị ơi, đừng cảm ơn em nữa. Em làm được việc gì cho ai là vui lắm, không muốn chị phải mang ơn em nhiều như thế đâu. Chị đóng tiền quỹ hưu thì cũng là một cách cho ngân hàng tăng lợi nhuận mà, chị đừng khách sáo nhe. Ai cũng làm giống như em thôi.
- Mà nè, con gái tôi sắp lấy chồng rồi nhe!
- Vậy mừng cho chị. Cô làm lau dọn buổi tối ở đây phải không chị?
- Ừ phải đó, nó là con gái một của tôi. Nó là sinh viên vừa lấy xong cái MBA ở McGill đó. Nó muốn giữ cái chân lau dọn ngân hàng vì nó nói làm việc ban đêm có thêm tiền tiêu vặt, được trả hậu hĩnh mà làm rất nhàn. Nó sẽ đưa cái profile cho cô nhen, cô xem có chỗ nào trong nhà bank cần, giúp nó nhen cô.
- Vâng, chị nói cháu cứ gửi cho em qua email mà em sẽ đưa chị đây, em xem rồi em sẽ đề cử cháu sau ạ.

Cứ thế sự nghiệp tôi trôi qua được 32 năm cùng một ngân hàng, những món quà nhỏ của đồng nghiệp, của nhân viên, của khách hàng dù không bao nhiêu nhưng tôi nhìn thấy trái tim, cái tâm của họ đối với tôi mà người ta gọi là của ít lòng nhiều

Sỏi Ngọc - Mtl, Mars'24

Chúc
Mừng
Ngày
Phụ
Nữ
8/3/2024

**NGŨ NGÔN CỦA CHỒNG
NHẬN NGÀY MỒNG 8 THÁNG 03**

Hôm nay mồng Tám tháng Ba
Nhanh tay quét dọn ghé qua chợ chiều
Mua hoa mừng Lễ vợ yêu
Đóa hồng nhung thắm gọi điều duyên thương.

Nhớ xưa đứng nép cạnh tường
Bóng ai thấp thoáng chợt tương tư rồi
Dịu dàng, duyên dáng em tôi
Chẳng hoài công mấy năm trời vẫn vương.

Mây thanh, mi tú, má hường
Nhìn em ôm cặp đến trường bấy nay
Gió nương tà áo trắng bay
Lá me rụng phủ khắp vai, Nhỏ cười,

Ôi trời, môi mọng xinh tươi
Em làm sao xuyên ta rồi biết không?
Khi duyên kết nghĩa tơ hồng...
Bơ phờ gói ghém từng đồng áo com.

Xa vời kỷ niệm yêu đương
Lời tình em đã không thường chuốt trau
Giữ đùng cản đẫn cùng nhau
Tia nhìn ta thắm đắm bao mặn nồng.

Trông em bạc phéch má hồng
Chân bươn hấp tấp chột lòng xót xa
Thân trai vai gánh sơn hà
Chăm con trẻ dại vợ nhà hằm hiu.
Hai tuần lễ phép chẳng nhiều
Đồng lương lính chỉ đủ tiêu mấy lần
Cùng chồng nếm trải gian truân
Con thơ dạy dỗ trọn phần phu quân.
Thương em khắc khoải băng khuâng
Đến khi chiến cuộc chuyển vần khổ
đau

Ta đang cải tạo rừng sâu
Em còn bươn chải dãi dầu gió sương.
Ta về đứng nép bên đường
Thân còm tóc bạc chột thương xót
mình
Em xưa gót ngọc dáng xinh
Nay thành thiếu phụ bóng hình quắt
queo.

Thuận theo con nước nghịch chiều
Yêu người Lính khổ, mà điều đứng
đời

Nghẹn ngào ngăn giọt lụy rơi
Em nhìn ta cũng bồi bồi bão đông.
Nụ cười tươi tận đáy lòng
Mà nghe thắm đậm ấm nồng nghĩa
nhân
Công danh ảo ảnh phù vân
Tình sâu biển thắm ân cần gọi trao.

Vượt qua sóng gió ba đào
Cám ơn em giữ trọn màu thủy chung
Qua rồi tuổi Lễ Tình Nhân
Ngày Ba tháng Tám có phần bậu đây.
Xin trao trọn trái tim này...

ThanhSong KimPhú
CA.Mar/08.2024

THƠ GỬI... NGƯỜI XƯA

Bao nhiêu năm rồi! Em đã... xuống cấp
Mặt em xinh? Anh thử sờ vào xem
Má chẳng còn hồng, đây những vết chân chim
Mũi đẹp hả? Cẩn thận, coi chừng... gãy.

Em cũng mới phát bệnh... mất trí nhớ
Gặp anh ngoài đường, có thể nhận không ra
Anh chớ buồn và cũng chớ kêu ca
"Có tuổi" rồi, rất mong anh thông cảm.

Lưng cũng mỏi, bước chân đi run rẩy

Môi quýt rữ, ngọt ngào ư? Chẳng thấy!
Đã hết rồi rung động thuở ngày xanh
Ngực đẹp ư? Chỉ để... ngắm thôi anh
Theo năm tháng, “bên trong” đã tàn úa.
Cửa sổ tâm hồn? Giờ chỉ là quá khứ
Mây mù giăng khắp nẻo mắt người xưa
Chiều hoàng hôn, em chỉ thấy lơ mơ
Tôi đọc sách phải cần cặp kính lão.
Vòng 2, vòng 3 bây giờ cũng... nhão
Máu có đường, có mỡ khắp châu thân
Tai em đây cũng sao nhãng đôi phần
Anh đến thăm, nhớ phải... la lên đấy.

Quên đi anh, mái tóc mây ngày ấy
Nay lưa thưa (vì roi rụng mỗi ngày)
“Năm ngón kiêu sa” anh từng ngắt ngày
Mỗi mùa đông về nhăn nheo, rúm rỏ.

Lần quần cả ngày trong bếp nấu cơm
“Dáng em gầy gầy” giờ cũng đâu còn
Em nhìn em còn hồng ra nữa đó!
Vì anh muốn đến thăm, em phải... khai báo
Đừng nhìn hình em post ở trên “phây”
Photoshop chỉnh sửa hơi... rộng tay
Thấy em ngoài đời, coi chừng anh bị... “sốc”.
Nhưng mà thôi, có chi phải thất vọng
Anh cũng đổi thay, có khác chi em
Cũng qua rồi, xa lắm, tuổi thanh xuân
Đá sỏi cũng tàn, huống gì... nhân thế.
Vì vậy, anh ơi, xin đừng đến nhé
Giữ trong tim kỷ niệm của chúng mình:
Anh hào hoa, em duyên dáng đẹp xinh
Đề ký ức xưa mãi luôn rực rỡ!

KIM LOAN

8/3/2024

TRÚNG VÀ VỊT

Sáng nay, gặp người yêu đầu đời của con gái trong chợ Walmart tôi ngó lơ trong khi thằng Nhóc vui mừng chào hỏi: “Thưa bác, bác có khỏe không?” Tưởng tôi không nghe, Nhóc chạy đến gần: “Bác đi chợ ạ”. Mắt tôi liếc ngang hẳn học, môi không mở ra để tặng Nhóc một nụ cười như thường khi. Bước đi, không quay lại nhưng tôi biết Nhóc đang nhìn theo với cái nhíu mày khó hiểu.

La lắm phải không Nhóc? Mà đang cặp kè con gái của bác, đáng lý phải làm đủ cách để o bé, lấy lòng thế mà lại dám lên giọng dạy đời mẹ vợ tương lai thì coi như đời mày tàn trong ngõ hẹp rồi Nhóc ạ. Nếu như Nhóc vẫn còn đang mở đôi mắt ốc bươu to tròn, đen thui đen thui vì suy nghĩ mãi mà không tìm ra lý do thì bác nhắc lại cho Nhóc nhớ. Hôm đó, bác nhờ bé Mi nhắn Nhóc đến nhà để đãi món bún bò Huế thơm lừng mà Nhóc rất ưa thích và hoàn trả lại số tiền Nhóc đã “order” dùm bác cái máy trị rụng tóc mà Nhóc đã tốn nhiều công sức lục lọi, tra cứu để tìm một sản phẩm hoàn hảo, sau đó còn so sánh giá cả kỹ lưỡng để túi tiền của bác không bị hao hụt.

Bác thừa lịch sự để bỏ tiền vào một phong bì mới tinh trong đó có hai tờ giấy bạc một trăm, hai mươi hai tờ giấy hai mươi đồng, bốn tờ giấy một đồng để trao tận tay Nhóc với lời cảm ơn rất ngọt ngào và chân thành. Đáng lý Nhóc phải nhận lấy bằng hai tay và lễ phép trả lời: “Dạ không có chi.” Nhưng lúc ấy, Nhóc chỉ xoay xoay cái phong bì, tìm mãi gỡ rồi nói: “Tiền ‘cash’ hả bác, để con đếm lại.” Thế là Nhóc chăm chú đếm tiền chứ không nhìn bác để thấy mặt bác đang tái đi vì tức giận “Trời, không lẽ nó sợ mình ăn gian?” Nhóc đếm xong, cho tiền vào túi rồi cười: “Dạ đủ rồi, không thiếu một xu, không thừa một cắc.” Dù cách nói của Nhóc mang tính khôi hài nhưng thật sự bác không cười nổi vì cảm thấy bị mất mặt. Thế mà bé Mi, con gái của bác cũng là người yêu bé bỏng của Nhóc, không nhìn thấy nỗi đau dịu dàng của mẹ mà còn gật gù cổ vồ: “Từ bây giờ em phải học theo cách này mỗi khi đưa hay nhận tiền mặt của ai.” sau khi nghe Nhóc hãnh diện giải thích: “Cái gì liên quan đến tiền bạc thì phải rõ ràng để tránh rắc rối về sau vì hiểu lầm.” Quay sang bác, Nhóc còn lên giọng: “Kinh nghiệm dạy con thế đấy.” À há! Ý của Nhóc là muốn dùng kinh nghiệm gì đó của Nhóc để dạy bác phải không? Đừng quên, Nhóc mới

có hai mươi một tuổi mà bác thì già hơn Nhóc đến hai mươi tuổi nhá. Phần bác thì làm sao bác có thể bất lịch sự đến nỗi cầm tiền người ta đưa rồi đếm trước mặt họ một cách lộ liễu như thế. Nhớ nhá, dù trong bất cứ trường hợp nào bác cũng luôn là người thanh lịch, tế nhị. Và bác thẳng thừng cho Nhóc biết là Nhóc cũng đã làm mất lòng bác rồi đây, chứ đừng có mà vô tư nói nói, cười cười. Còn tô bún bò Huế mà bác mời Nhóc hôm nay, bác sẽ thân ái tặng cho Nhóc thêm một muống ớt khô để lưỡi Nhóc bị xé nát bởi vị cay, như trái tim bác đang buốt rát vì hành động có phần “trần trụi” của Nhóc để cho Nhóc biết bà mẹ vợ tương lai này cũng khó khăn lại có nhiều chiêu ra trò và coi chừng... đường tình duyên của Nhóc có thể sẽ gặp kỳ đà cản mũi đây nhá!

- Chị ơi, nếu chị không giúp thì em biết nhờ ai bây giờ.
 - Không được em ơi, tính chị đoảng lắm. Biết đâu có ngày chị lại tưởng số tiền đấy là của mình rồi lấy ra xài thoải mái, đến lúc nhớ lại thì lấy tiền đâu để trả em. Lỡ lúc ấy hoảng quá chị lại chối bai bãi là em đâu có gửi tiền cho chị. Nếu chuyện đó xảy ra thì em phải làm sao, vì chị biết chắc là em chẳng dám bắt chị ký giấy chứng nhận là chị giữ tiền cho em, phải không nào. Thế là mất tiền một cách đau đớn. Nguy hiểm, “cực kỳ” nguy hiểm em ơi. Đời bây giờ không nên tin ai hết em ạ, nhất là bà chị nghèo xơ xác này cứ thấy tiền là mắt sáng như sao. Nói xong chị cười ngật nghễo nhưng cô bạn chẳng buồn nhếch môi để cười hùa với chị mà cái cằm như trề ra thêm để vẽ thành một khuôn mặt đang méo máo rất đáng thương.
 - Nhưng em tin chị. Em vững vàng tin chị để gửi gắm cả sinh mạng của ba mẹ con em.
 - Đừng tin chị mà hãy tin cái ngân hàng to đùng ở góc phố kia. Ở đó, em chả phải năn nỉ, i ới, chả phải van xin, khóc lóc mà lại còn an toàn gấp trăm lần em gửi cho chị.
 - Em không gửi ngân hàng được nên mới nhờ cậy chị.
 - Không được, nếu sau này chuyện đổ bể chị làm sao trả lời với chồng chị và chồng em. Dù sao, họ cũng là bạn thân từ lúc còn cấp sách đến trường. Chắc chắn chồng em sẽ mắng chồng chị không biết dạy vợ để cho vợ xen vô làm gia đình người ta xào xáo. Chị sợ anh Chung lắm, chẳng dám giỡn mặt với anh ấy đâu.
 - Chị ơi, em đang ở đường cùng. Xin chị đừng ngoảnh mặt làm ngơ tội nghiệp em. Xin chị thương em.
- Câu nói chứa đầy nỗi bi ai, não nề ấy càng khiến chị bối rối hơn. Chị đổi giọng tha thiết, ngọt ngào cố gắng an ủi, khuyên nhủ cô bạn đang lặn ngụp trong nỗi đau đớn tột cùng. Không đâu sao được khi đang hăm hở đi vào ngân hàng, hân hoan mở “safety box” ra để lấy tiền mua chiếc xe đầu tiên cho thằng con vừa lấy được bằng lái thì khám phá ra bốn cái phong bì đựng tiền được sắp xếp cẩn thận trong chiếc hộc được xem là an toàn nhất chỉ còn lại độc nhất một cái. Ba chân, bốn cẳng cô chạy về nhà báo tin cho chồng và ngay thơ hỏi:
- Có phải nhân viên ngân hàng đã đánh cắp, phải lẹ lẹ tới đó khiếu nại.
- Anh chồng lừng khừng, quanh co. Đến khi cô nói:
- Anh không đi thì em sẽ dắt thằng Phiên đến đó để thông dịch cho em.
- Lúc ấy, anh chồng mới quắc mắt theo kiểu lấy thịt đè người:
- Tôi lấy chứ không có ai lấy đâu mà hỏi. Khùng!
- Bây giờ mới là lúc cô bạn nổi khùng. Cô túm áo chồng, gào lên:
- Anh lấy tiền làm gì, sao không cho em biết?
 - Tiền tôi làm ra thì tôi có quyền xài. Cô là vợ chứ có phải là mẹ tôi đâu mà phải xin phép. Xô cô vợ ngã ngựa, anh chồng bước ra cửa bằng những bước chân nện bùm bụp trên sàn gạch. Sau một đêm trùm chăn khóc hù hụ, giận mình không dám ăn, không dám mặc, kí cốp dành dùm

uồng công. Sáng hôm sau cô trở lại ngân hàng, lấy cái phong bì cuối cùng đem tới nhà nhờ chị bảo quản dùm. Cái này mới khó cho chị.

- Chị thấy, tốt nhất em nên bình tĩnh nói chuyện với anh Kiên. Biết đâu anh cần tiền để làm chuyện gì đó mà không tiện bàn bạc với em, khi bị bại lộ quê quá nên anh trở mặt để không bị tra hỏi lời thôi.

- Một lần mất lòng tin là cả đời không thể tin được bất cứ chuyện gì nữa. Ở đây, em bơ vơ quá vì không có một người thân nên chẳng biết trông cậy vào ai ngoài chị. Thương giùm em chị ơi. Trái tim đang mềm nhũn thôi thúc, chị đưa tay nhận lấy chiếc phong bì mà lòng còn đầy nỗi băn khoăn. Cô bạn nhìn chị tỏ lòng cảm kích bằng một nụ cười tươi tắn trên khuôn mặt đầm đìa những giọt lệ chưa kịp lau khô.

- Em cảm ơn chị nhiều. Trong đây có năm ngàn, nhờ chị giữ dùm em.

- Chị không muốn giữ tiền lâu nên em cố gắng thu xếp để lấy lại cho sớm. Nhớ nhé.

- Dạ nhớ. Xin phép chị em về vì đến giờ đón con rồi.

Cô bạn đứng lên. Chị vẫn chăm chú nhìn phong bì trên tay mà lòng cảm thấy như có chút bất an. Bất chợt nhớ đến lời thề Nhóc và bỗng chốc chị lặp lại việc thề bé đã từng làm chị giận:

- Chị nghĩ... em nên đếm tiền lại để biết con số chính xác.

- Tiền này em đã đếm kỹ trước khi bỏ vào “safety box” rồi. Không sao đâu chị.

Chị nhanh tay bóc phong bì:

- Đếm lại cho chắc ăn em ơi.

Cô bạn miễn cưỡng trở lại ghé và lạnh tay đếm. Đến tờ giấy bạc cuối cùng cô nói bằng giọng hoảng hốt:

- Ủa sao chỉ có ba ngàn? Rõ ràng em đã để từng năm ngàn vào mỗi phong bì. Vậy là anh Kiên đã rút bớt hai ngàn. Trời ơi, nếu em không lấy kịp số tiền này thì ngày mai chắc là chỉ còn cái hộp không mà thôi.

Cô cúi người, ôm mặt khóc nức nở. Mồ hôi chị như tươm ra khi chợt nghĩ, nếu chị không đề nghị đếm lại thì chuyện gì sẽ xảy ra. Cô bạn mất tiền nhưng có thể vì á ngại mà không dám hỏi, còn chị thì mang tiếng oan suốt đời mà không hề hay biết. Chị nhớ, trước đó đã mắng thảm thằng Nhóc “trứng mà đòi khôn hơn vịt” và lúc nào cũng tự dặn dò mình phải xử sự tế nhị trong bất cứ tình huống nào mà quên mất có đôi lúc cũng phải biết áp dụng lời của ông bà xưa đã dạy “mích lòng trước đặng lòng sau” để tránh những hậu quả không lường trước được.

Nhóc ơi, bây giờ bác phải thành thật công nhận nhiều khi trứng cũng khôn hơn vịt. Thế nên, bác sẽ cho phép Nhóc tiếp tục xây đắp cuộc tình với con gái bác, vì bác tin rằng Nhóc sẽ trở thành chàng rể đáng yêu của bác. Và một điều nữa, bác xin Nhóc hãy quên tô bún bò Huế thiếu chữ “tâm” vì lòng nhỏ mọn “độc xuất” của bác nhé.

Ngân Bình

Hãy Cứ Sống Vui Dù Biết Mình Già

Bây giờ là tháng 3, những bụi hoa Daffodil ở sân trước vườn sau nhà tôi đã bắt đầu hé nở báo hiệu mùa Xuân sắp đến, nhưng ở Portland, khí hậu bên ngoài vẫn lạnh cóng.

Cậu công tử nhà tôi chở ba mẹ đi ăn ngoài ban đêm, dù đã mặc áo ấm nhưng "lão trượng" và "lão bà bà" chúng tôi vẫn thấy lạnh run. Mà hề bị lạnh thì thể nào chúng tôi cũng nhảy mũi, ho hen. Mặc dầu cả hai chúng tôi uống hết một hộp thuốc NyQuil Severe Cold and Flu 24 viên để được ngủ yên ban đêm, nhưng sáng thức dậy cả chàng và nàng vẫn thỉnh thoảng ho lên vài tiếng cho rộn ràng mái ấm nhỏ bé của chúng tôi. Con người lúc trẻ thì khỏe mạnh nhưng càng về già thì lại càng đau yếu nhiều hơn; giống như cây hồng, cây lê của vườn nhà càng ngày càng cằn cỗi, thoái hóa không cho trái lớn như lúc mới trồng được nữa.

Con người cũng vậy, càng lớn tuổi các bộ phận trong người càng trở nên suy yếu nên không bị bệnh này thì cũng bị bệnh khác. Chúng ta cũng cần nên biết sự lão hóa của cơ thể để tìm cách ăn uống đúng cách, vận động thể chất hợp lý, đề bồi bổ và tăng cường sức khỏe hầu để tránh bớt đi một phần nào hậu quả tai hại của sự ăn uống và vận động không đúng cách đưa đến những bệnh nguy hiểm chết người.

(Nguồn: Hình sưu tầm trên internet)

Gần đây người viết tìm được tài liệu “Khi nào các bộ phận con người bắt đầu thoái hoá” trên internet. Tài liệu này rất hữu ích giúp chúng ta hiểu rõ về con người của chúng ta hơn để rồi từ đó chúng ta có thể thay đổi nếp sống, cách sinh hoạt, cách ăn uống cho thích hợp với sự thay đổi thể chất này.

Tài liệu này rất dài nên không thể trình bày trong phạm vi bài viết 4 trang này. Người viết chỉ xin tóm tắt những điểm chính để chia sẻ với các bạn mà thôi nhé.

Khi nào các bộ phận trong cơ thể con người bắt đầu thoái hóa?

Già là một điều không ai tránh khỏi. Hiện nay các viện nghiên cứu y khoa đã cho biết một cách chính xác các bộ phận trong cơ thể của con người bắt đầu thoái hóa từ lúc nào. Các bác sĩ người Pháp đã tìm thấy chất lượng tinh trùng bắt đầu suy thoái từ tuổi 35, bởi thế khi người đàn ông 45 tuổi thì một phần ba số lần mang thai sẽ dẫn đến sảy thai. Angela Epstein đã viết trong Daily Mail, tuổi của các bộ phận trong cơ thể bắt đầu suy thoái như sau:

- 1.- Não bắt đầu suy thoái lúc 20 tuổi.
- 2.- Ruột bắt đầu suy giảm từ tuổi 55.
- 3.- Bọng đái bắt đầu suy thoái từ tuổi 65.
- 4.- Vú bắt đầu thoái hóa từ năm 35 tuổi.
- 5.- Phổi lão hóa từ tuổi 20.
- 6.- Giọng nói bắt đầu yếu và khàn kè từ tuổi 65.
- 7.- Mắt lão hóa từ tuổi 40.
- 8.- Tim lão hóa từ tuổi 40.
- 9.- Gan lão hóa từ tuổi 70.
- 10.- Thận lão hóa tuổi 50.

- 11.- Tuyên tiền liệt lão hóa vào năm 50 tuổi.
- 12.- Xương lão hóa vào tuổi 35.
- 13.- Răng suy từ tuổi 40.
- 14.- Bắp thịt lão hóa từ năm 30 tuổi.
- 15.- Thính giác giảm đi kể từ giữa năm 50 tuổi.
- 16.- Da suy giảm kể từ năm 20 tuổi.
- 17.- Vị giác và khứu giác giảm từ năm 60 tuổi.
- 18.- Sinh sản mất khả năng từ năm 35 tuổi.
- 19.- Tóc lão hóa từ tuổi 30.

Làm thế nào để làm chậm sự lão hóa?

Già không phải là một bệnh nhưng già tạo điều kiện cho bệnh phát sinh và phát triển. Cần chú ý một số đặc điểm sau:

- Người già thường mắc nhiều bệnh cùng một lúc, có bệnh dễ phát hiện, nhưng cũng có bệnh rất kín đáo, tiềm tàng, nguy hiểm.
- Triệu chứng ít khi điển hình, không ồ ạt, không rõ rệt, nên khó chuẩn đoán, dễ sai lạc nếu ít kinh nghiệm.
- Khả năng phục hồi sức khỏe sau các trận ốm thường chậm hơn so với người trẻ, nên sau điều trị phải có thời gian an dưỡng.

Một số biện pháp làm giảm tốc độ lão hóa:

Học thuyết âm dương của y học cổ truyền chứng minh con người là một chỉnh thể giữa âm dương, giữa khí và huyết. Luôn luôn thăng bằng với nhau từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, từ trong ra ngoài, từ ngoài vào trong theo một quy luật nhất định, để duy trì sự sống của con người được bền vững dài lâu. Vì thế muốn giảm tốc độ lão hóa cần phải có tư tưởng luôn luôn lạc quan yêu đời, chủ động gạt bỏ những cái làm ảnh hưởng đến bộ não; hạn chế tối đa nỗi cô đơn; giải quyết tốt nhất mối quan hệ xã hội và gia đình; có triết lý sống đúng; phải chú ý cả 3 vấn đề: lễ sống, lối sống và hành động để loại trừ 7 nguyên nhân gây bệnh là: hỷ, nộ, ưu, tư, bi, kinh, khủng.

Muốn được thanh thoi phải có kiến thức, phải có hiểu biết để nhìn nhận vấn đề sao cho đúng đắn qua báo chí, đài phát thanh, truyền hình để làm chủ được mình và giáo dục cho gia đình, con cháu giảm các nỗi bực dọc và tự chăm lo cho mình.

Thường xuyên luyện tập đều đặn về trí tuệ và thể lực như đọc sách báo, nghe đài, xem TV, ... đồng thời tập thể dục thể thao, đi bộ, tập thở, tĩnh tâm thư giãn, v.v. phù hợp với hoàn cảnh và sức khỏe từng người.

Kiên trì áp dụng 10 bài học về sức khỏe của Nhật Bản, đất nước được mệnh danh là “vương quốc của tuổi thọ” vì có tuổi thọ cao nhất thế giới hiện nay.

10 bài học đó là:

- Bớt ăn thịt, ăn nhiều rau
- Bớt ăn mặn, ăn nhiều chất chua
- Bớt ăn đường, ăn nhiều hoa quả

- Bớt ăn chất bột, ăn nhiều sữa
- Bớt mặc nhiều quần áo, tắm nhiều lần
- Bớt đi xe, năng đi bộ
- Bớt phiền muộn, ngủ nhiều hơn
- Bớt nóng giận, cười nhiều hơn
- Bớt nói, làm nhiều hơn
- Bớt ham muốn, chia sẻ nhiều hơn

Những bài học trên có tác dụng rất lớn đối với những người bị tăng huyết áp, bệnh tim mạch, ung thư dạ dày, viêm gan, ...

Biết cách sống, ta có thể làm chậm được quá trình lão hóa, kéo dài được tuổi thọ, có thể điều chỉnh được chiếc đồng hồ sinh học trong con người chúng ta chạy chậm lại, ta cũng có thể giữ bộ máy cực kỳ tinh vi của ta được bền vững lâu dài hơn.

(Nguồn: Trích trong Bao Mai.blogspot)

Thôi thì ta cứ vui mà sống trong hiện tại với gia đình, với con cháu hơi đâu mà lo nghĩ nhiều làm chi cho mệt vì có lo nghĩ nhiều quá con bò vẫn trắng răng và con người không ai thoát khỏi vòng sinh lão bệnh tử.

Xin bạn hãy sống với cái Tâm bình thường của Đạo thì bạn sẽ thấy vui liền.

Bình thường tâm

- Bạch thầy, sống theo Đạo một cách siêng năng là thế nào?
- Khi đói hãy ăn, khi mệt hãy ngủ.
- Đó là những điều mà mọi người thường làm mà?
- Không, không! Hầu hết mọi người đều không làm như vậy. Khi ăn, mọi người đây những suy tư, ao ước và khi ngủ lại đây những lo toan.

Lời bình: Có bao nhiêu người mà mỗi sáng thức dậy mà đầu óc không bận bịu những chuyện quá khứ?

Con người phải vứt bỏ những điều nguy đã gây ra bão tố nội tâm và sống theo bản chất nguyên thủy của họ vì Đạo nằm ngay trong đời sống hằng ngày.

Xin mời Bạn đọc bài thơ *Những Kẻ Trường Xuân* của Thầy Thích Tâm Tuệ để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay của người viết. Kính tri ân Thầy.

NHỮNG KẺ TRƯỜNG XUÂN

Họ, người không tuổi tác
Bao Xuân vẫn không già
Họ cứ hoài trẻ mãi..
Xinh như là bông hoa..

Họ là ai thế nhỉ?
Mà khác với người ta
- Họ là người có thật
Ở dưới trần, không xa!

Họ là người lạ lắm

Rất dễ dàng bỏ qua
Có khi nhìn cả giận
Dăm phút sau cười xòa.

Họ cũng yêu, cũng ghét
Đôi khi họ cũng buồn
Họ cũng thường xét nét..
Nhưng biết, rồi họ buông!

Họ là người rất lạ
Chẳng toan tính, thiệt hơn

Hay nói lời: "Thôi kệ!"
Mặc đời kia xem thường...

Họ là người rất ngộ
"Hồn nhiên như cô tiên!"
Sống với lòng rộng mở
Dẫu nhiều khi... không tiền!

- Họ là người biết Đạo
Biết cảm ơn cuộc đời
Cười trong mọi hoàn cảnh
Chẳng xuân về mới vui..

Họ là người rất đẹp
Dù đời nhiều xuân qua
Họ trẻ nơi thần thái
Chứ đâu vì nước da..

Họ là người rất lạ!
Gặp được là thắng Duyên
Chẳng tin? Soi gương thử
Biết đâu chừng... rất quen!
(Nhu Nhiên Thích Tánh Tuệ)

Chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 702-ORTB 1132-3-6-24)

SINGAPORE VIÊN KIM CƯƠNG CỦA ĐÔNG NAM Á

Thác nước nhân tạo ở phi trường
Jewel Changi

Mùa Noel năm rồi, 2023, tôi theo gia đình chú tôi đi mua sắm ở Singapore, gọi tắt là Sing! Thời buổi bây giờ, dân Saigon thường qua Sing mua sắm vì hàng hóa nhiều chọn lựa hơn, xịn hơn. Tôi ghé Sing lần đầu năm 2004, quá cảnh 8 tiếng trên đường qua Ấn Độ hành hương. Chỉ ở phi trường thôi mà ngạc nhiên khâm phục khi thấy phi trường tân tiến, rộng rãi, sang trọng với nhiều cửa hàng miễn thuế cũng như hàng quán đủ loại không thua gì ở Mỹ. Hồi ấy các cô chiêu đãi viên hàng không mặc đồng phục áo dài tay, váy dài hàng nội hóa với họa tiết riêng của xứ sở, rất đẹp. Tôi thích quá hỏi có thể mua vải ở đâu thì một cô cho biết ở phi trường có cửa hàng bán bộ quần áo này. Vậy là tôi vội vàng đi tìm mua được một bộ. Tôi và cô bạn lấy taxi về phố tìm thăm thầy Tịnh Không. Đường xá rộng rãi, cao tốc vi vút trật tự, hơn hẳn châu Âu!

Singapore là tên người Anh gọi nước này, xuất xứ từ chữ Samhapura, tiếng Phạn (Sanskrit), có nghĩa là sư tử. Chứa sơn lâm tượng trưng cho quyền uy và bảo vệ (power & protection). Singapore còn được biết đến là một Đảo quốc Sư Tử. Khi đến thủ phủ, ta thấy ngay tượng con sư tử phun nước trấn giữ thủ đô. Cộng Hòa Singapore là tên gọi chính thức của quần thể đảo lớn đảo nhỏ ở Đông Nam Á có hình dạng như một viên kim cương thô. Cộng Hòa Singapore độc lập từ Vương quốc Anh năm 1959 với ông Lý Quang Diệu là vị thủ tướng đầu tiên mà cũng là người đã biến quần đảo trở thành viên kim cương thật quý trong một thời gian kỷ lục. Hồi còn là sinh viên ở Sài Gòn, tôi được nghe giai thoại ông Lý Quang Diệu sang thăm thủ

đô của Việt Nam Cộng Hòa và thờ dài lắm lắm không biết bao giờ xứ sở của ông mới bắt kịp Hòn Ngọc Viễn Đông của Việt Nam!

Năm 2010 tôi tháp tùng các bạn của lớp em gái tôi thăm viếng Singapore và Mã Lai. Rất thích thú gặp một tour guide sành điệu kể cho nghe nhiều canh cải tuyệt vời của vị thủ tướng khai sinh nước Cộng Hòa Singapore. Ông Lý Quang Diệu quan niệm rằng muốn nhân viên chính quyền một lòng phục vụ, đúng nghĩa là công bộc của dân thì phải cho họ mức lương thoải mái để họ không cần tìm thêm job thứ hai, hay phải thâm lạm của công. Thật là chí lý. Lương tiền không đủ sống thì người ta phải xoay xở là chuyện bình thường. Không thể tưởng tượng sự ngỡ ngàng kinh ngạc của tôi khi đọc một thông tin trên mạng được biết lương của thủ tướng là 1,600,000.00 USD một năm! Nhưng theo tiêu sử của ông Lý Hiển Long, đương kim thủ tướng (ông làm thủ tướng từ năm 2004) thì kể từ năm 2008, ông được tăng lương 25%, từ 2,037,168.00 USD đến 2,856,930 USD! Chắc 1,600,000.00 là mức lương khi Sing vừa mới được độc lập! Lương thủ tướng cao ngất ngưỡng như vậy thì lương công chức chắc cũng cao để họ có thể dành hết thời gian chăm lo công việc, xứng đáng với đồng lương thọ hưởng. Ông Lý quan niệm công chức nên được trả lương cao để duy trì một chính quyền sạch và chân thật. Lại được biết chính phủ giữ 10% lương hàng tháng của họ coi như forced saving, hay nếu bị khám phá tham nhũng thì chính phủ sẽ tịch thu số tiền để dành đó. Chúng tôi cũng được hướng dẫn đến thăm khu nhà công chức. Mấy dãy nhà khang trang, mỗi căn hộ ba phòng ngủ, có sân đậu xe, có cây cối xanh mát mà chỉ 60,000.00 USD.

Chuyện lạ nữa là tất cả cây xanh thuộc về chính phủ, dù là cây mình trồng trong vườn nhà! Muốn đốn cây phải xin phép. Xả rác ngoài đường sẽ bị phạt tiền, có khi bị phạt tù nữa nên Sing là xứ sạch sẽ ai cũng biết, có thể so sánh với nước Nhật. Luật lệ thì rất nghiêm túc. Phạm luật sẽ bị phạt rất nặng nhất là luật về cần sa, ma túy. Màn giải tỏa khu ổ chuột của thủ tướng thì rất ngoạn mục! Sau nhiều lần cảnh báo cho dân cư ngụ trong xóm ổ chuột đi tản để ông dọn dẹp, xây nhà tử tế cho họ ở mà không có hiệu quả. Không ai dọn ra vì không tin chính quyền sẽ xây nhà mới cho mình! Cuối cùng ông cho đốt cả xóm ổ chuột. Dĩ nhiên là ông cho họ đủ thời gian đi tản an toàn. Và nhà cửa cho khu dân cư bắt đầu được hình thành. Bây giờ, khắp cả Singapore, không còn nơi nào là ổ chuột cả. 88% cư dân làm chủ căn nhà mình trú ngụ.

Ngày nay, Singapore được xem là một trong bốn con hổ của Châu Á cùng với Hong Kong, Đài Loan và Đại Hàn mà Singapore đứng đầu về mọi mặt dù dân số ít, chỉ gần 6 triệu: 74.2% là người gốc Hoa, 13.4% gốc Mã Lai. Một số nhỏ gồm nhiều cư dân khác tới. Sing là thành phố phát triển nhất Đông Nam Á, nổi tiếng về hệ thống giáo dục tốt, y tế hiện đại, đời sống chất lượng cao. Nghe đâu nhiều người Việt thường sang Sing khám bệnh và chữa bệnh. Sing cũng là nơi người dân có lợi tức cao nhất thế giới (PPP) mà cũng là nơi đời sống đắt đỏ nhất thế giới. \$1.00 Sing = \$18,300.00 đồng Việt.

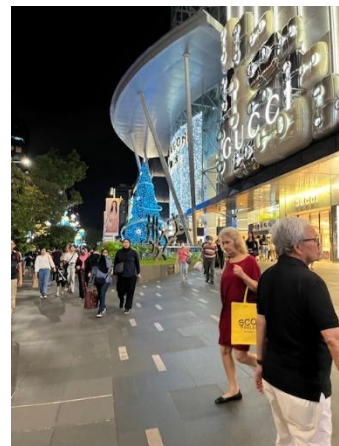
Lần thứ ba đến Sing, chúng tôi ở trọ tại khách sạn trước mặt Takashimaya Shopping Center trên đường Orchard, một trong nhiều trung tâm mua sắm được ưa chuộng, gồm nhiều gian hàng cao cấp như Louis Vuitton, Chanel, Dior, Gucci, Giorgio Armani, ... và một Food Court trong Takashimaya Department Store, self-serve mà không có khăn giấy, rất bất tiện. Khách ăn phải tự đi tìm khăn để lau bàn trước khi ngồi xuống vì không ai lo phần việc này cả. Phần lớn là thức ăn Tàu, không ngon mà rất đắt chỉ trừ món cơm gà Singapore thì ăn được, giống cơm gà Hải Nam ở Mỹ. Rất cảm ơn thím, mới ngoài 70, đã đi lấy giùm thức ăn cho hai chú cháu tôi! Người cao tuổi không nên ăn ở đây! Ngoài đường phố cũng như trong Mall, người đi chen chúc nối đuôi nhau không dứt chắc là vì chiều Chủ Nhật trước Xmas. Các cửa hàng, đường phố treo đèn, kết hoa mùa Giáng Sinh còn rực rỡ lộng lẫy hơn cả New York! Nếu không thấy tận mắt thì khó mà tin có thành phố lộng lẫy sang chảnh hơn New York trong mùa Giáng sinh.

Chúng tôi đến thăm viếng trung tâm mua sắm cao cấp nhất được gọi là The Shops at Marina Bay Sands with a gondola ride vì tầng dưới cùng là một kênh đào như ở Venice bên Ý với nhiều chiếc thuyền nhỏ qua lại đưa khách đi quanh thưởng ngoạn cảnh quan chung quanh trung tâm mua sắm. Tuy trung tâm khá lớn với nhiều hàng hiệu cao cấp nhưng thấy người ta đi tham quan bên ngoài mà ít ai bước vào các cửa hàng. Thím tôi cho biết khách hàng của họ thường ngồi nhà, nhân viên bán hàng đưa hàng về tận nhà cho họ chọn lựa! Nghe đâu Singapore có đến một trăm ba mươi ngàn triệu phú. So với dân số, có thể nói Sing là nước có nhiều triệu phú nhất thế giới!

Singapore với diện tích quá nhỏ, 719.1 km², lái xe chừng một tiếng có thể đã đi từ Đông sang Tây. Vì hiếm đất nên họ xây những tòa nhà cao chọc trời, trông rất mới, rất hiện đại. Ít thấy khu nhà vườn, không thấy xóm “nhà lá” nào cả. Hiếm núi, hiếm rừng nên họ tạo rừng, tạo ốc đảo xanh trên nhiều chung cư cao tầng trông rất lạ, rất đẹp mắt. Bà con đến thăm Đảo quốc Sư Tử nên tìm xem những khu rừng độc đáo, những ốc đảo có một không hai này.

Ông Lý Quang Diệu giữ chức thủ tướng từ 1959 đến 1990 nhưng không về hưu. Ông vẫn hiện diện lo toan việc nước với chức vụ Bộ Trưởng Cao Cấp từ 1990 đến 2004, rồi lại sang ngồi ghế Bộ Trưởng Cố Vấn – một chức vụ được thành lập riêng cho ông – tư vấn cho tất cả các bộ để chính phủ không đi lạc đường cho đến khi ông qua đời ở tuổi 92 vì bệnh viêm phổi. Còn sống một ngày là ông còn lo việc nước. Năm 1988, ông phát biểu trong ngày Quốc khánh: “Ngay cả khi nằm trên giường bệnh, ngay cả khi các bạn đem tôi đi mai táng, nếu tôi nhận thấy đang xảy ra điều gì sai trái, tôi sẽ ngồi dậy ngay!” Và cũng nhờ ông một lòng một dạ với đất nước như vậy mà xứ sở của ông đã trở nên Viên Kim Cương Sáng Chói ở Đông Nam Á, vượt xa Hòn Ngọc Viễn Đông ông mơ ước năm nào!

Nguyễn Ngọc Hoàng thị Quỳnh Hoa

AMOR AMOR!

Si cô thụ anh trông hai năm, khô:
Tưới nước hoài sao không... thọ hỡi em?
Toàn trở chanh, cóc, khế, quýt, xoài, cam
Phải chi mọc Táo "Tim" hay Chùm Ruột!
Á Nghi, 6.3.2024

"QUỐC... QUỐC..."

Vận Nước tang thương đường ấy cảnh
Sầu bi ai lọ chuốc vào chi?
Chim kêu có mấy người nghe nhỉ?
Ai sẽ cùng em thức, nghĩ suy?
Ý Nga, 5.3.2024

VÌ ĐÓ LÀ EM!

(Tuởng niệm quý CHIẾN SĨ VNCH đã...
không có được ngày ra tù để về nhà sum họp
cùng gia đình.)

*

Lại thêm Người Tù Khờ
Vò đầu, ngồi làm thơ
Tặng nàng, truyền hơi thở
Bạn bảo: - Chừa thơm tho!

*

- Muốn... thơm như nếp tháng Mười
Hay như hoa bưởi cài lơ tóc nàng?
Thơm... canh rau hái: tập tàng
Mời ai về phép, cả làng thêm chung?

Trại tù thiếu cả khoai sùng
Khoai mì chạy chỉ, bụng phồng bo bo
Anh Khờ nhớ cá diếc kho
Tay em chăm sóc, âu lo lính gầy.

Thơ khen mảnh ruộng, luống khoai:
Rau lang xanh mướt, đậu dài, trái to
Nhớ vườn chim hót líu lo
Thằng Tèo, bé Tý thụt thò ngắm: anh
Chiến binh bùn lấm quân hành
Vội về dặm hỏi để... giành* cô nương.

*

Bạn về, anh gửi thơ buồn
Cám ơn em nén lệ tuôn chờ chồng
Đầu mang cùm "Ngụy" vẫy vùng
Nuôi con, chăm mẹ, vắc gông nảo nề.

MÈO HOANG?

Tuần này anh mặc áo... lạ
Không phải chính tay em may
Hèn chi bàn ủi... ghen thay
Đóng dấu bàn là! Rõ kháy!
Á Nghi, 6.3.2024

MẸ YÊU DẦU

(Thương tặng chị Hai (Sài Gòn).)

*

Làm mẹ ít được ai khen
Loay hoay nấu ăn, giặt giũ
Ngủ gà ngủ gục bên đèn
Vá, may áo, tã... đầy đủ.

Lo đưa ăn học chu toàn,
Đưa nhà trường kêu quở mắng...
Chuyện chi các con cũng cần
Khiến mẹ tảo tần buôn bán.

Lấy chồng xa xứ, bơ vơ
Thương ông bà ngoại? Nén nhớ!
Hiếu ông bà nội? Phụng thờ,
Giỗ tổ tiên nội: Bái, lạy!

*

Ấy là chưa kể làm dâu,
Và còn rất giỏi làm vợ!
Bao nhiêu mưa nắng dãi dầu
Mẹ học hoài thi chưa đậu!

Nên con... bắt hiếu còn... chê,
Nên chồng bắt nghĩa, tình phụ!
Cháu chồng chi chiết ni... tề...,
Em chồng hã hê nặng nề.

*

Tuổi già mẹ bệnh nằm đây
Bao con đi xa không biết,
Mấy đứa ghé về chẳng hay
Mắt mẹ đã mù sao thấy!

Nuôi con đi hết đường dài
Tuổi mẹ cũng vừa bóng xế
Áo vá của mẹ dần phai
Mẹ nằm chờ ngày... khuất núi!

*

Chẳng chờ con khóc, chồng đưa!

Thơ khuya tập tễnh anh đề
Vì em thơm nhất! Tình quê ngọt ngào
Mai anh cùng bạn bôn đảo
Biết đâu may rủi? Tiền chào, hậu... thương!

Vì dân, xưa đã phi thường;
Vì con, nay phải tìm đường thoát... đêm
Thơ tuôn vì đó là em!
Hậu phương chân chất! Hương thơm thảo,
hiền!

Á Nghi, 4.3.2024

*Giành: giành giật với trai trong làng, sợ nàng
vu quy

HỌ SỞ ĐÀO HOA

Mời chi cá đã cắn câu?
Thói đời họ Sở ai đâu dư... mời
Em đừng mơ tưởng sẽ rồi
Phu nhân ai đó chuyên ngồi đào... hoa!

Á Nghi, 4.3.2024

Ý Nga, 5.3.2024

BABY BLUE!
(Thương tặng M.)

*

Giận chi mà ra... tím ruột,
Lây san tình trạng... bầm gan?
Em quên đồng bào, quên thuộc,
Quên luôn bao nhiêu thân bằng?

Đã đổ rức đôi gò má,
Còn bạc cả nửa mái đầu
Giận hờn? Xin đừng nấn ná
Biết bao nội tạng đón đau!

*

Nam nhi họ ôm bầu rượu?
Thì em còn một túi thơ:
Cơ hội cho ngôn từ trỗi
Vận vắn tha hồ mộng mơ!

Niềm vui, có đến muôn phần
Tội chi hờn giận, vương vẩn?
Xuân sắc chi nở một lần
Tình phụ? Nên đem... thủy táng!
Á Nghi 5.3.2024 #9776

BIẾT RỒI.. KHỔ LẮM..

Con gái của tôi, làm Registered Nurse trong một bệnh viện. Bữa đó, nó bước vào phòng thăm một bệnh nhân nam, cỡ tuổi gần 70, đang truyền đạm truyền nước vì gặp vấn đề tiêu hoá, đúng lúc bác ấy đang facetime nói chuyện với người ở nhà bằng Tiếng Việt.

Nó sinh ra ở Canada, nhưng có khiếu Tiếng Việt, nghe và nói khá rành rẽ, chỉ có đọc và viết thì nó không biết.

Hai bố con ông bệnh nhân nói qua nói lại những gì, nó nghe và hiểu hết. Người con gái hỏi bố:

- Ba thấy có gì khó chịu hay thắc mắc thì cứ hỏi “mấy con y tá” ở đó ghen ba, xứ này không phải bên Việt Nam, y tá hay bác sĩ gì đi nữa đều chiều chuộng bệnh nhân hết lòng với trách nhiệm và lương tâm nghề nghiệp, ba đừng ngại gì hết á!

- Ba biết rồi, nhưng tiếng Anh của ba nửa nạc nửa mỡ, thậm chí mỡ còn nhiều hơn nạc, chả biết họ có hiểu không?

- Vậy “con y tá” phòng của ba là người già hay trẻ, người da trắng, da đen hay Á châu?

- Ba cũng không biết vì cô ấy đeo khẩu trang kín mít, nhưng có vẻ còn trẻ...

- Thôi ba cho con nói chuyện với “con nhỏ y tá” xem sao!

Nó cầm phone, tưởng người con nói chuyện thay bố của mình vì ông bố khả năng English yếu kém, ai dè tiếng Anh của chị này cũng chẳng khác hơn là bao, phát âm sai tùm lum tè le, không đầu cũng không đuôi, nói chung là broken English mà nó thường nghe của các bà các bác người

Việt lớn tuổi (trong đó có... má nó), nên nó thấy tội và đành để lộ “thân phận”:

- Dạ cô cứ nói Tiếng Việt, con hiểu được ạ!

- Dữ ác hôn! Sao nãy giờ hồng nói, làm cô mỗi cái miệng quá trời hà!

Hỏi han tình hình của bố xong xuôi, cô ấy bắt đầu mục... tám tám: em bao nhiêu tuổi, làm đây lâu chưa... Nó bèn lịch sự đáp rằng, trong giờ làm việc nên không nói nhiều được cô nhé, dạ bye bye, chúc cô một ngày an lành.

Vừa dứt phone, nó quay sang bác bệnh nhân đang nhìn nó mỉm cười thân ái:

- Con nói tiếng Việt giỏi ghê! Con có đi học lớp Việt ngữ hả?

- Dạ không, chỉ là ba má con nói tiếng Việt ở nhà, con cũng có đi nhà thờ người Việt, dạy giáo lý, nên con cũng biết chút đỉnh.

Thế là bác ấy... có đà, rồi tiếp tục “sứ mệnh tám dang dở” của người con hồi nãy; bắt đầu chương trình điều tra lý lịch ba đời, nào là ba má con bao nhiêu tuổi, làm nghề gì, hồi ở Việt Nam thì ở đâu, qua đây năm nào, vượt biên hay bảo lãnh... bla... bla... bla.

Nó vừa làm việc vừa cố gắng trả lời ngắn gọn tất cả vì nể nang người lớn, chớ nó sanh ra bên Canada, chưa quen với việc “hỏi thăm kỹ càng” từ một người xa lạ, và cuối cùng thì cũng đến cái câu... quen thuộc của người Việt Nam:

- Con làm lương bao nhiêu dị?

- Dạ, đủ sống!

- Đủ sống là sao?

- Dạ, là không dư, không thiếu!

- Nhưng cụ thể là bao nhiêu?

- Dạ đây là “bí mật” của con! (Lẽ ra nói “riêng tư” nhưng nó không rành lắm, nên dùng chữ “bí mật”).

Nghe nó nói “bí mật” rồi mỉm cười tiếp tục làm việc, coi bộ khó điều tra được “số lương” của nó nên bác ấy cũng hơi ngại.

Một lát sau, trước khi nó ra khỏi phòng, bác ấy chuộc lỗi bằng một câu chúc:

- Thôi, nhân dịp năm mới Quý Mão đã đến, bác theo phong tục của dân tộc mình khi gặp người mới quen, bác chúc con luôn thành công trong công việc, mọi sự như ý nhé!

Gì chớ chúc nhau bằng tiếng Việt thì nó rành từ bé (hồi đó mỗi lần Tết đi lễ nhà thờ, nó biết chúc Tết những người lớn tuổi trong giáo xứ bằng tiếng Việt, ai cũng thích và tặng tiền lì xì), nó liền vui vẻ đáp lễ, chúc bác ấy một lời chúc rất thực tế:

- Con cảm ơn bác, con chúc bác nhiều sức khỏe, và mau rời khỏi bệnh viện.

Câu chúc này là thật lòng, nó sinh ra lớn lên xứ này, không biết móa gì đâu nhé!

Nhỏ em xóm cũ bên Việt Nam nghe tôi kể lại mẩu chuyện trên, nó góp chuyện:

- Té ra, dân Việt mình ở đâu cũng giống nhau chị hén? Không tò mò không... ăn cơm được hay sao á! Để em kể chị nghe, con gái em cũng mới lấy chồng, đi làm, mà bà hàng xóm bên cạnh cứ theo hỏi suốt: - Lương vợ chồng mày nhiều? - Dạ đủ sống! - Đủ sống là sao? - Dạ là đủ ăn, khi nào tặng ca thì mới dư chút đỉnh. - Vậy tặng ca được nhiều tiền? - Dạ tùy tặng ca ngày thường hay cuối tuần! - Ngày thường bao nhiêu cuối tuần bao nhiêu...

Con gái em đành phải nói ra cho xong nợ: cuối tuần thì 500, ngày thường thì 200 (ngàn), vậy mà chưa thoát ghen chị. Bà hàng xóm hỏi tiếp: - Vậy có thường xuyên tặng ca không? - Dạ tùy mùa. - Mùa này tặng ca nhiều không, tuần mấy lần ...

Con gái em mất hết kiên nhẫn, nổi đóa: - Tóm lại là bác muốn biết gì nói thẳng ra luôn đi? - Thì tại mày bảo “đủ sống” không rõ ràng nên tao phải hỏi tới. Làm gì dữ vậy. Quan tâm thôi mà.

Nếu mày nói ngay từ đầu thì đỡ mất thời giờ cả đôi bên!

- Trờì đất! Vậy là bà tám đó dí con em vào đường hẻm cụt luôn hả?

- Thì đó! Bên nước ngoài thì người Việt cũng tò mò nhưng còn biết dừng lại như cái bác bệnh nhân của con gái chị, còn bên đây thì khỏi nói chị ơi, tò mò mới là cuộc sống! Không tò mò... hồng phải Dziệt Nam!

Hỏi thăm nhau, quan tâm lẫn nhau là phép lịch sự, là một nét đẹp truyền thống của người Việt chúng ta. Nhưng đôi khi, sự quan tâm quá mức cần thiết, không hợp người hợp cảnh, thì sự quan tâm sẽ trở nên... tò mò, làm cho người đối diện khó chịu, không tự nhiên.

Không biết người Mỹ người Canada thì sao, chớ dân Việt mình hề biết ai là muốn biết đầy đủ ngọn ngành, gia đình bao nhiêu người, chồng con ra sao, mấy đứa con học hành như nào, lấy chồng lấy vợ ra sao, bên sui gia làm gì, bên đó có mấy người con, học hành tới đâu...

Nói chung là bất tận cái vòng câu hỏi muôn đời không dứt.

Ngoài câu hỏi “phổ biến” lương bao nhiêu, còn có vài câu hỏi khác, cũng rất ư là “quan tâm sâu xa” vào đời tư người khác. Đó là câu hỏi: “Có người yêu chưa, bao giờ cưới”.

Chu choa ơi, gặp nhau một lần cũng hỏi, năm sau gặp lại nhau cũng hỏi lại y chang câu hỏi cũ, năm sau nữa cũng lại hỏi nữa, cứ làm như đời này không còn gì để hỏi.

Người ta lấy nhau rồi, thì có ngay câu hỏi tiếp theo: “bao giờ có baby?” Năm nay hỏi, năm sau hỏi tiếp, năm sau nữa hỏi nữa, quần quanh mấy điệp khúc “quan tâm sâu sắc” quen thuộc ấy.

Thời đại ngày nay, vì nhiều lý do khác nhau, nhiều người chọn lựa cuộc sống độc thân vui vẻ, và nhiều cặp vợ chồng, cũng vì nhiều lý do khác nhau, chọn lựa đời sống hôn nhân không con cái (no kidding). Do vậy, nếu không là những người ruột rà trong gia đình, thì đừng nên có những câu hỏi làm khó nhau như thế.

Giờ đây khi mùa dịch phai tàn, chúng ta trở lại cuộc sống bình thường như trước đây, được tụ tập tiệc tùng ăn uống. Nếu gặp ai đó (lâu quá chưa gặp từ mùa dịch COVID), tay bắt mặt mừng, bốn mắt nhìn nhau không có gì để nói, thì xin nói về thời tiết, nói về thức ăn, bâng quơ chuyện đó đây, rồi rủ nhau chạy ra dàn karaoke ngân nga vài bản nhạc. Chớ đừng tỏ ra quan tâm bằng những câu hỏi “nhạy cảm” như vừa kê ở trên, vì có thể sẽ làm người khác không thoải mái, và biết đâu, lại chạm vào vết thương đau của người ta...

Yêu nhau như thế bằng mười ghét nhau!

Kim Loan

TÓC EM ĐUÔI GÀ!

(Thương tặng chị Phongnhã và những ai có má lúm đồng tiền.)

*

Tóc nhúc nhích như đuôi gà, rất đẹp!
Em thừa tình lễ phép nhất trần gian
Chèn đét ơi! Ánh mắt quá nồng nàn
Lính hết phép chưa sẵn sàng: kỷ luật!

Em khúc khích, lúm đồng tiền ngọt mật,
Tôi khờ người chẳng nhúc nhích nổi chân,
Vờ lảng xãng tôi ngỗ nghịch trên nàng,
Đạt thành tích: lính theo trăng, quên... phép!

TỰA NHƯ MỘT CỎI CHIÊM BAO

Mưa đêm
liếm ướt trắng ngà
Đông tàn sương lạnh
trà pha hương quỳnh
Cây trơ cành đứng một mình
Em ngu ngơ đếm phù sinh dấu giày.

Trăng đây
trăng khuyết... dậm dài
Song thưa giá buốt
bờ vai... nhớ người
Tháng giêng gió hát vô lời

Á Nghi, 3.3.2024

RƯỢU THÁNG CHÍN

Nửa đường tơ đứt mối duyên
Rượu mừng sinh nhật chưa chuyên tận tay
Anh đi chi vội? Rượu này
Nhấp môi quá đắng! Men cay dăng chàng.

Mừng sinh nhật, lệ hai hàng!
Rượu Yêu quá mặn môi nàng! Ai say?

Á Nghi, 3.3.2024

TỆ!

*Họ hàng bạn hữu đều xa
Quanh đi, quần lại chỉ ta một mình
Ra vô nhìn bóng lung linh
Đi đâu chẳng muốn! Thất tình, tệ ghê!*

Á Nghi, 1.3.2024

NGƯỜI ĐÁNG THƯƠNG KHÔNG THƯƠNG

Ông trông “si” nhà người thương
Chiếm ghế người đợi xe bus
Thấy người già cả không nhường
Nàng nào thương ông cho được?

Với tánh ích kỷ, xa xăm
Mong chi ông được gần gũi?
Nên về học cách khai tâm
Thương người cao niên! Mở trí!

Á Nghi, 1.3.2024

THÈM

Thèm nhìn anh hát đêm nay
Bài đầu tiên thour loay hoay tỏ tình
Con ai mà Má khéo sanh
Cao nguyên xuống chốn thị thành cưới em?

Á Nghi, 2024

Ngoài hiên mưa gửi lệ rơi đầm đĩa.

Thì thôi!

mình đã cách chia
Ngày sau còn thấy...
mộ bia tên người?
Đất trời còn phải hai nơi
Đồi cao lũng thấp cũng với với anh.

Cẩn rãng
kẽ một đường ranh
Trái tim vỡ vụn...
nuốt nhanh miếng sầu
Môi cười quặn thắt lòng đau
Gam thời gian úa rịn màu héo hon.

Một mai
đời có chon von
Nguyện cầu nhật nguyệt
bào mòn dốc cao
Tựa như một cõi chiêm bao.

Kiều Mộng Hà

Austin 3.3.24

LẠI NHỚ ANH RỒI!

Ngày nào Vinh cũng nhớ... nhà:
“Em làm chi đó? Cung à! Cung ơi!”
Đáp qua, hỏi lại lời thôi
Anh cười: *“Tưởng ngắm mây trôi, quên
chàng”*

Em thưa: - *Nồi chảo chàng ràng
Vẫn chưa sạch sẽ, cảm nàng mời Thơ,
Dám đâu Nội... Tưởng khừ khờ
Lơ mơ mắt chực bắt ngờ thì sao?*

Á Nghi, 2.3.2024